

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 8. 8. 2023 v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

takto:

K odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] se podle § 258 odst. 1 písm. b), e) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 13. 2. 2023 č. j. 32 T 147/2021-461 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v Plzni, starobní důchodce, bytem **[adresa],**

je vinen,

že 15. března 2021 ve svém bydlišti v [obec], [ulice a číslo], odvysílal na internetové platformě [příjmení] vysílač - [anonymizováno] [obec] pořad s názvem, „Autentické svědectví o stavu zdravotnictví a společnosti v době Covidu (lbry.tv)“ a odkazy na tento záznam umístil i na své profily na sociálních sítích Facebooku a YouTube, přičemž k 18. březnu 2021 měl tento pořad o délce tří hodin čtrnácti minut a čtyř vteřin 47 266 zhlédnutí, a v tomto pořadu

a) opakovaně v rozporu se skutečností uvedl, že ve Fakultní nemocnici Plzeň dochází k zabíjení pacientů a že tam nechávají pacienti umírat tak, že jim nepodávají existující léky Ivermektin a Isoprinosine na nemoc Covid-19 a v tomto pořadu použil to, co natočil mobilním telefonem v uvedené nemocnici 12. března 2021 během návštěvy své umírající matky, a to konkrétně

- I. videozáznam, při kterém nejprve své matce řekl, že v uvedené nemocnici nechají lidi raději umřít, než aby jim poskytli uvedené léky, a na němž později sdělil dvěma dalším

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová.

pacientkám na pokoji, kde ležela jeho matka, že stejně zemřou, protože jim lékaři nedají potřebné léky,

- II. videozáznam, na kterém řekl posledně uvedeným dvěma pacientkám, že existuje vyzkoušený lék, který by mohl zachránit jeho matku i je, ale ten že jim nedají a že tam takhle všechny zabijí,
- III. sdělil, že se v uvedené nemocnici snaží konečně udělat důchodovou reformu, a uvedl, že „se snaží ty důchodce...“ a současně rukama máchl tak, jako když člověk od sebe něco odsouvá, což vyjadřovalo, že jde o snahu důchodce zlikvidovat,
- IV. v rozhovoru se svými příznivci uvedl, že když se někteří pacienti do nemocnice dostanou po pozitivním testu na covid-19, je to konečná,

b) použil audiozáznam svého telefonátu s prof. MUDr. [jméno] [příjmení], PhD., v němž uvedl, že by se dalo nepřímo říci, že v uvedené nemocnici pacienty zabíjejí, protože jim nepodávají, co je ověřené, že tohoto lékaře výsledky nezajímají, že tam raději nechají lidi umírat, a že odmítají lék, který je ověřený, takže ve Fakultní nemocnici Plzeň umírá,, milion“ lidí, kteří v jiných nemocnicích neumírají, přičemž po celou dobu zveřejnění tohoto telefonátu pořad obsahoval fotografii prof. [příjmení] s jeho plným jménem, akademickými tituly a pracovními kontakty, a ve svém komentáři k tomuto telefonátu obžalovaný opakovaně uváděl, že prof. [jméno] [příjmení] nezajímají okamžitá fakta, a že i kdyby byly výsledky, tak nejsou, protože je tento lékař jako kapacita nechce vidět, a bez pádného důvodu jej osočil, že je lhář a nafoukanec a že jsou pro něj jedinými partnery nadnárodní společnosti, které zakazují Ivermektin a podobné věci, aby mohly prosadit své vakcíny, načež prof. [jméno] [příjmení] obdržel v důsledku tohoto veřejného vysílání do své pracovní e-mailové schránky více negativních e-mailů, a zaznamenal určité pochybnosti o kvalitě jím poskytované lékařské péče v okruhu svých známých, kteří nemají lékařské vzdělání,

a obžalovaný tak učinil přesto, že ho už před odvysíláním pořadu lékaři Fakultní nemocnice Plzeň informovali, že oba výše zmíněné léky nejsou vždy proti Covidu-19 účinné, především v terminálním stádiu této nemoci, a že je Fakultní nemocnice Plzeň stejně jako naprostá většina nemocnic v České republice nedoporučovala, a jednal tak v době výskytu koronaviru označovaného jako SARS-CoV-2, který způsobil epidemii uvedené nemoci,

tedy

úmyslně způsobil nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa tím, že veřejně rozšiřoval poplašnou zprávu, která je nepravdivá, a spáchal tento čin za jiné události vážně ohrožující život nebo zdraví lidí,

o jiném sdělil nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit ho v zaměstnání, a tento čin spáchal veřejně přístupnou počítačovou sítí,

čímž spáchal

- V. zločin šíření poplašné zprávy podle § 357 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku
- VI. přečin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 357 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) roků.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání dvou a půl (2, 5) roku.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku a § 48 odst. 4 písm. j) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá, aby se ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku veřejně prostřednictvím některého z hromadných sdělovacích prostředků omluvil Fakultní nemocnici Plzeň a písemně omluvil prof. MUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození], uznán vinným, že poté, co dne 12. 3. 2021 kolem 15:00 hod. ve Fakultní nemocnici Plzeň, Edvarda Beneše 13, na uzavřeném oddělení 0450 INTO-interních lůžek A pořídil během návštěvy své umírající matky mobilním telefonem zvukové a obrazové záznamy pacientů a své matky, aniž by k tomu měl jejich souhlas a přes výslovný nesouhlas i lékařů a zdravotního personálu, a dne 15. 3. 2021 ve svém bydlišti v [obec], [ulice a číslo], použil tyto záznamy v internetovém vysílání platformy [příjmení] vysílač - [anonymizováno] [obec], s názvem, „Autentické svědectví o stavu zdravotnictví a společnosti v době Covidu“ (lbry.tv), odkazy na tento záznam umístil i své profily na sociálních sítích (Facebook a YouTube), přičemž ke dni 18. 3. 2021 měl tento videozáznam o délce 3 hodiny 14 minut a 4 vteřiny celkem 47 266 shlédnutí,

a v tomto záznamu uvádí opakovaně, že ve Fakultní nemocnici v Plzni (nadál jen FN) dochází k zabíjení pacientů tím, že jím nejsou podávány léky na onemocnění Covid Ivermektin a Isoprinosine, přestože jsou k dispozici, pacienty nechají umřít, že se jedná o podvod a takovou důchodovou reformu, při které se snaží důchodce zabít,

přesto, že v době vysílání věděl od ošetřujících lékařů své matky, že v jejím případě nelze lék Ivermektin podat vzhledem k tomu, že se jedná o experimentální lék, který FN v Plzni jako naprostá většina nemocnic v ČR nedoporučovala a nebylo ho možné podat i vzhledem k polymorbiditě, terminálnímu stadiu onemocnění matky a její neschopnosti dát souhlas s podáním experimentálního léku a navíc, že lék Isoprinosine je indikován jen v počátku léčby, přičemž matka obžalovaného byla do nemocnice přijata až po deseti dnech od zjištění onemocnění Covid,

během vysílání obžalovaný mj. zveřejnil i obsah telefonátu s prof. MUDr. [jméno] [příjmení] [jméno], [datum narození], přednostou kliniky FN v Plzni, který se týkal především důvodů nepodávání léků Ivermektin a Isoprinosine pacientům léčícím se s onemocněním Covid ve FN v Plzni, přičemž po celou dobu zveřejnění telefonátu byla na obrazovce fotografie prof. [příjmení] s jeho pracovními kontakty, kdy během komentářů telefonátu obžalovaný opakovaně ironicky k osobě profesora [příjmení] uváděl:, že je to obrovská kapacita, kandidát věd, že jde o nafoukance a mistra světa, kterého okamžitá fakta nezajímají“, na vyjádření profesora [příjmení], který se odborně vyjadřoval k opatření ministra zdravotnictví o dočasném povolení léku obsahujícího Ivermektin, reagoval tím, že lékaře označil, že se prostě cítí být fundovanější než ministr [příjmení]“ a že, i kdyby byly výsledky, tak nejsou, protože prof. [příjmení] je jako kapacita nechce vidět“, uvádí, že pro prof. [příjmení],,, jsou jediný partneři nadnárodní společnosti, které zakazují Ivermektin a podobné věci, aby mohly prosadit své vakcíny“, a že, je politicky zaháčkovaný, protože dostal ocenění od hejtmana“,

rozhovor s prof. [příjmení] posléze obžalovaný zneužil v telefonickém rozhovoru se službu konajícím lékařem, kdy tomuto lékaři nepravdivě sdělil, že MUDr. [příjmení] vydal doporučující stanovisko k podání Ivermektinu, přestože profesor [příjmení] výslovně v telefonátu s obžalovaným uvedl, že, obžalovaný nemůže lékařům uvést, že to doporučil, protože on to nedoporučuje“, v komentáři k této části vysílání obžalovaný následně nepravdivě divákům tvrdí, že slyšeli ten rozhovor s panem prof. [příjmení], kterého znovu ironicky označuje jako, největší

kapacitu na světě, který je nejchytřejší“, kdy jasně říkal, že jim tam zavolá a že jim to (lékařům) řekne,

přičemž v důsledku zveřejnění vysílání obdržel prof. [příjmení] více negativních e-mailů, adresovaných do pracovní e-mailové schránky, a zaznamenal určité pochybnosti o kvalitě poskytované lékařské péče v okruhu svých známých bez lékařského vzdělání,

a takto jednal v době výskytu koronaviru označovaného jako SARS-CoV-2 způsobujícího epidemii onemocnění COVID-19.

2. Nálezací soud posoudil jednání obžalovaného jako zločin šíření poplašné zprávy podle § 357 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku a přečin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a za to obžalovaného odsoudil podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 357 odst. 4 trestního (nadále i „tr.“) zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku. Výkon tohoto trestu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2,5 roku. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku a § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo, aby se ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku omluvil veřejně Fakultní nemocnici v Plzni a písemně prof. MUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D.

Poučení:

3. Proti tomuto rozsudku se obžalovaný odvolal bezprostředně po jeho vyhlášení přímo do protokolu o hlavním líčení. Jak vyplynulo z následných odůvodnění řádného opravného prostředku zpracovaných dvěma ze tří obhájců obžalovaného – Mgr. [jméno] [jméno] a JUDr. [jméno] [příjmení], obžalovaný napadl výrok o vině i navazující výrok o trestu. V těchto kvalifikovaných podáních byly uvedeny konkrétní námitky odvolatele, jež stanovily rozsah přezkumné povinnosti odvolacího soudu. Oba jmenovaní obhájci výhrady obžalovaného ještě doplnili v rámci svých přednesů odvolání před soudem II. instance. Krajský soud ke všem těmto námitkám přihlédl a – jak vyplývá z dalšího textu, tak se s nimi průběžně vypořádal. Oba obhájci (při nečinnosti třetího obhájce, jímž byl Mgr. [jméno] [příjmení], jenž se k veřejnému zasedání bez omluvy ani nedostavil a jeho kolegové o něm nic nevěděli) jménem svého klienta navrhli zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžalovaného přímo odvolacím soudem, eventuálně postoupení věci k projednání a rozhodnutí správnímu orgánu podle § 222 odst. 2 tr. řádu, v rámci konečných návrhů navrhli in eventum pro případ, že by odvolací soud shledal důvodnými návrhy obžalovaného na doplnění dokazování zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí okresnímu soudu podle § 259 odst. 1 tr. řádu.

4. Než zdejší soud přistoupí k přezkumu řízení předcházejícího vydání aktuálně přezkoumávaného rozsudku, je na místě, aby připomněl, že v této věci již jednou ve stejném složení senátu rozhodoval. Dne 25. října 2022 svým usnesením sp. zn. 8 To 202/2022 k odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. řádu zrušil první zprošťující rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 15. 6. 2022 č. j. 32 T 147/2021-384 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil okresnímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl. Tehdy napadeným rozsudkem byl obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby Okresního státního zastupitelství Plzeň-město sp. zn. 1 Zt 265/2021 pro skutek označený v žalobním návrhu tak, že obžalovaný poté, co dne 12. 3. 2021 kolem 15:00 hod. ve Fakultní nemocnici (FN) Plzeň, Edvarda Beneše 13, na uzavřeném oddělení 0450 INTO-interních lůžek A pořídil mobilním telefonem zvukové a obrazové záznamy lékařů, zdravotního personálu a pacientů, aniž by k tomu měl jejich souhlas, dne 15. 3. 2021 ve svém bydlišti v [obec], [ulice a číslo], použil tyto záznamy v internetovém vysílání platformy [příjmení] vysílač - [anonymizováno] Plzeň, s názvem „Autentické svědectví o stavu zdravotnictví a společnosti v době Covidu“ (lbry.tv), odkazy na tento záznam umístil i na své profily na sociálních sítích (Facebook a YouTube), přičemž na

tomto záznamu uvádí mimo jiné, že ve FN v Plzni, kde v té době byla hospitalizována jeho matka, dochází k zabíjení pacientů tím, že jim nejsou podávány léky na onemocnění Covid Ivermektin a Isoprinosine, přestože jsou k dispozici, pacienty nechají umřít a dále, že vakcíny jsou pokusy na lidech, které vedou k tisícům úmrtí, přičemž ke dni 18. 3. 2021 měl tento videozáznam o délce 3 hodiny 14 minut a 4 vteřiny celkem 47.266 zhlédnutí, a takto měl jednat přesto, že byl na území České republiky vyhlášen vládou České republiky nouzový stav z důvodu výskytu vysoce nakažlivého koronaviru SARS-CoV-2 způsobujícího závažnou nemoc COVID-19.

5. Podle obžaloby se obžalovaný měl dopustit zločinu šíření poplašné zprávy podle § 357 odst. 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku. Nálezací soud však došel k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

6. Státní zástupce tehdy jako odvolatel vznesl námitky vztahující se jak k procesnímu postupu senátu okresního soudu, především jeho předsedkyně, dále uplatnil výhrady k samotnému procesu dokazování, kdy podle něj hlavní líčení místy působilo spíše jako nějaký vědecký seminář na téma Covid-19 a jeho léčení, doprovázený navíc v první jednací den zcela nevhodnými, předsedkyní senátu však tolerovanými, projevy pokřikujících příznivců obžalovaného, kteří zaplnili jednací síň. Výsledky svědků (zejména prof. MUDr. [příjmení], Ph.D., který vypovídal téměř dvě hodiny) byly podle jeho názoru prováděny obhajobou daleko nad rámec žalovaného skutku, což ostatně přiznal i obhájce Mgr. [příjmení] ve své závěrečné řeči. Podle názoru odvolatele přitom nebylo nikterak komplikované prokazovat, že obžalovaný se dopustil jednání, které mu je dáváno za vinu. On sám se k tomu doznal a prokazují to i další důkazy (kamerové záznamy, výpovědi svědků).

7. Zásadní otázkou podle odůvodnění řádného opravného prostředku tedy bylo jenom to, zda jeho jednání naplnilo znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu. Mimo jiné tehdejší odvolatel poukázal na to, že okresní soud vzal za prokázané, že obžalovaný zprávu rozšiřoval, neboť takto jednal prostřednictvím internetového vysílání a odkaz na videozáznam umístil i na své profily na sociálních sítích. Pokud se jedná o otázku zhlédnutí záznamu, soud I. instance oproti obžalobě došel k závěru, že počet byl upraven na 47 266 zhlédnutí (č. l. 208). V té souvislosti okresní soud vysvětlil, že toto číslo neznamená, že záznam vidělo stejné množství různých osob, protože předmětné číslo v sobě zahrnuje i opakovaná zhlédnutí totožných osob, které se na záznam dívaly buď opakovaně, nebo přerušovaně. Soud se sice snažil opatřit informací o počtu tzv. individuálních přístupů, s ohledem na neexistenci domény v současné době již nemohl takovou skutečnost prokázat s ohledem na sdělení Policie ČR na č. l. 309. Senát okresního soudu tedy došel k závěru, že skutečný počet jednotlivých osob, které záznam zhlédly, je mnohem nižší, protože s ohledem na délku a zpracování záznamu musí mít posluchači vedle spousty času i velkou dávku osobní disciplíny.

8. Dále státní zástupce připomněl konkrétní argumentaci napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnoceným důkazům i odůvodnění vlastních hodnotících a právních závěrů nálezacího soudu. Nejprve se vyjadřoval k obsahu zpráv týkajících se hodnocení vakcín jako pokusů na lidech a tomu, že podle obžalovaného podávání Pokud jde o samotný obsah zpráv, které byly obžalovaným prostřednictvím [příjmení] vysílače [obec] šířeny, obžalovaný uváděl jednak to, že vakcíny jsou pokusy na lidech, které vedou k tisícům úmrtí, a dále to, že ve Fakultní nemocnici v Plzni nejsou podávány léky na onemocnění Covid, přestože jsou k dispozici, a dochází tím k zabíjení pacientů. Státní zástupce se v odůvodnění opravného prostředku vyjadřoval podrobněji, nicméně s ohledem na následné závěry zmiňovaného zrušovacího usnesení zdejšího soudu by bylo nadbytečné jeho podrobnější odůvodnění k této otázce rozebírat.

9. Odvolatel tehdy nesouhlasil ani s dalšími vývody zprošťujícího rozsudku s ohledem na to, že soud I. instance připustil, že obžalovaný šířil nepravdivou zprávu výhradně k tomu, že ve FN jsou zabíjeni pacienti. Pokud to dával do souvislosti s tím, že FN nepodává další léky na Covid-

19, předsedkyně senátu okresního soudu v meritorním rozhodnutí zdůraznila, že obžalovaný, jak je zřejmé z obsahu nahrávky, měl na mysli podávání léčivé látky Ivermektin a Isoprinosine, přičemž podávání Ivermektinu při nemoci Covid bylo rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví z 3. 3. 2021 dočasně povoleno (č. l. 364-368). Bylo však povoleno při splnění určitých podmínek. V té souvislosti nalézací soud konstatoval, že předmětný lék nebyl nikde ve světě schválen jako účinný lék proti Covidu, a byl-li podáván, tak pouze v rámci experimentální léčby. Podle okresního soudu bylo nutno připustit, že na jaře roku 2021 panovala určitá euforie z možnosti léčit onemocnění právě Ivermektinem, neboť u některých pacientů skutečně došlo ke zlepšení jejich zdravotního stavu v rámci užívání tohoto přípravku.

10. Proto soud prvního stupně zdůraznil, že i odborná veřejnost se neshoduje na používání tohoto přípravku při léčbě předmětného onemocnění. Ten byl používán k experimentální léčbě Nemocnicí u sv. Anny v Brně. Oproti tomu většina zdravotnických zařízení v ČR tento lék, který je primárně určen k léčbě parazitů, při léčbě onemocnění Covid neužívala, neboť nebyla dostatečným způsobem prokázána jeho účinnost. Jak okresní soud uvedl výše, soud v hlavním líčení vyslechl jako svědky lékaře, kteří se podíleli na léčbě matky obžalovaného, tedy MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení] i přednostu kliniky prof. [příjmení]. Ti potvrdili, že léčba matky obžalovaného probíhala naprosto standardním způsobem v souladu s poznatky lékařské vědy, tedy lege artis. Soud měl navíc k dispozici i zdravotnickou dokumentaci matky obžalovaného, z níž v souvislosti s obsahem výpovědí svědků bylo prokázáno, že příčinou úmrtí matky obžalovaného nebylo onemocnění Covid, ale základní diagnózou, která vedla k následnému úmrtí, bylo selhání ledvin.

11. Okresní soud se podle odvolání ještě jednou vrátil k výroků obžalovaného, že ve FN Plzeň nejsou podávány léky na onemocnění Covid s tím, že obžalovaný měl těmito léky na mysli přípravky Ivermektin a Isoprinosine, o nichž byl a do současné doby je přesvědčen subjektivně, že se jedná o léky, které skutečně tuto nemoc dokáží vyléčit. Podle názoru okresního soudu vzhledem k tomu, že do současné doby neexistuje kromě Remdesiviru žádný jiný lék, který by účinně dokázal onemocnění Covid potlačit, přičemž se současně prokázalo, že u některých pacientů měly léky Ivermektin pozitivní účinek při léčbě, je třeba považovat tvrzení obžalovaného, že ve FN v Plzni nepodávali při léčbě Covidu léky Ivermektin, za pravdivé. Nepravdivým výrokem je pak, „pouze“ to, že ve fakultní nemocnici nechávají pacienti umřít. V té souvislosti odvolatel zdůraznil, že okresní soud akcentoval, že v rámci důkazního řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vedly k závěru, že ve FN v Plzni zabíjejí pacienti, anebo že je nechávají umřít. V té souvislosti, jak připomněl státní zástupce, okresní soud připustil, že tato zpráva, byť bez kontextu všech skutkových okolností, může mít znepokojivý charakter, ale podle něj neměl charakter poplašné zprávy. Takový závěr učinil okresní soud na podkladě výpovědí prof. MUDr. [příjmení], Ph.D., MUDr. [příjmení] i MUDr. [příjmení], podle nichž nedošlo následkem jednání obžalovaného k tomu, že by pacienti nechtěli být hospitalizováni ve Fakultní nemocnici v Plzni, nebo že by byli hromadně přemísťováni z tohoto zařízení do zařízení jiného a podobně.

12. Státní zástupce opakovatel další hodnotící vývody tehdy napadeného rozhodnutí, především že to, zda se určitá zpráva stává poplašnou, závisí také od poměrů, místa a doby rozšiřování takové zprávy a věrohodnosti osoby, která ji rozšiřuje, a podobně. Zprávy obžalovaného byly rozšiřovány na platformě tzv. [příjmení] vysílače, což je internetové vysílání, které má velmi úzký a velmi specifický okruh příznivců, a podle nalézacího soudu se rozhodně nejednalo o hromadný sdělovací prostředek. Navíc v té souvislosti okresní soud ([příjmení]) považoval za velmi zásadní kvalitu celého pořadu, v rámci kterého byly obžalovaným pořízené nahrávky z nemocnice zakomponovány a v upravené formě prezentovány veřejnosti. Zdůraznil, že se jedná opravdu o velice amatérské vysílání, které u člověka, „průměrné inteligence“ rozhodně nemůže vyvolat obavy z ohrožení života nebo zdraví.

13. Soud I. instance přitom vyzdvihl i to, že obžalovaný jednal v situaci, kdy v nemocnici byla hospitalizována jeho matka, na kterou byl velmi silně fixován, a snažil se v souladu se svým přesvědčením a osobností, aby jí byla poskytnuta co nejlepší zdravotní péče. Senát OS zdůraznil, že obžalovaný je zcela jednoznačně odpůrcem všech proticovidových opatření včetně očkování, proto pro něj bylo celé toto období, které bylo spojené s hospitalizací jeho matky, období pandemie, velmi emočně vyčerpávající. Obžalovaný podle něj navíc své výroky učinil v den, kdy jeho matka zemřela.

14. Státní zástupce poukázal i na to, že podle zprošťujícího rozsudku okresní soud přihlédl i k tomu, že obžalovaný je osobou, která nikdy nebyla soudně trestána, je již vyššího věku a motiv jeho jednání byl výlučně spjat s poslední hospitalizací a následným úmrtím jeho matky. Proto nalézací soud nad to, že se výše vyjadřoval k tomu, že nebyly naplněny všechny formální znaky žalovaného trestného činu šíření poplašné zprávy, současně argumentoval dobou, osobou obžalovaného, jeho emočním vypětím i nižší kvalitou nahrávky. Připustil, že obžalovaný zcela nepochybně poškodil osobnostní práva, ať již lékařů, zdravotnického personálu či hospitalizovaných pacientů ve smyslu ustanovení § 84 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., které se týká ochrany podoby a soukromí, neboť rozšiřoval podobu dotyčných osob bez jejich svolení, a současně narušil i důstojnost pacientů, vážnost a čest zdravotnického personálu a lékařů ve smyslu ustanovení § 81 občanského zákoníku. Připomněl však, že bude záležet na dotčených osobách, ať již fyzických či FN, zda taková práva budou uplatňovat v občanskoprávním řízení vůči obžalovanému.

15. Okresní soud poukázal i na to, že se zabýval tím, zda jednání obžalovaného není možné posoudit i podle jiných ustanovení trestního zákoníku jako jiný trestný čin. Dospěl však k závěru, že nikoliv. Obžalovaný svými výroky na adresu [adresa].

16. Prvoinstanční soud proto v napadeném rozhodnutí uzavřel, že nezpochybňuje, že obžalovaný rozšiřoval zprávu, která je předmětem obžaloby, tuto zprávu však v rozsudku oproti obžalobě upravil tak, že obžalovaný měl na mysli léky Ivermektin a Isoprinosine. Podle státního zástupce však takovou úpravu nelze akceptovat, zejména pokud soud dovozuje, že tvrzení obžalovaného, že ve FN v Plzni nepodávali při léčbě Covidu lék Ivermektin, je tvrzením pravdivým. Podle odvolatele je nutno tento výrok obžalovaného hodnotit právě tak, jak je popsán v obžalobě, tedy že, „ve Fakultní nemocnici v Plzni dochází k zabíjení pacientů tím, že jim nejsou podávány léky na onemocnění Covid, přestože jsou k dispozici, pacienty nechávají umřít“. Dále se odvolatel vymezil i k závěru okresního soudu, že výrok, že, „nechávají ve FN pacienty umřít“, je nepravdivým výrokem.

17. Poté již státní zástupce uváděl konkrétní argumenty, jimiž tehdy stanovil rozsah přezkumné povinnosti odvolacího soudu. Ten se s nimi vypořádal právě ve zrušovacím usnesení, jímž zrušil zprošťující rozsudek a vrátil věc soudu I. instance k novému projednání a rozhodnutí (č. l. 407-437). Zdejší soud shledal podstatné vady řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, které odůvodnily zrušení napadeného rozsudku bez dalšího.

18. Okresní soud totiž zcela opomněl, že skutkem, pro který byla podána obžaloba, je celé vysílání obžalovaného, proto ostatně lze zdůraznit i k aktuální námitce obhájce JUDr. [příjmení] ve vztahu k zásadě obžalovací (v tom směru, že v popisu skutku v obžalobě zcela chybí jednání, jímž měl jeho klient naplnit znaky přečinu pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku), že soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu, a to bez ohledu na jeho popis. Proto měl okresní soud vycházet při hodnocení provedených důkazů podle § 2 odst. 6 tr. řádu i z těch skutečností, jež odůvodňovaly důvodné podezření ze spáchání přečinu pomluvy vůči prof. MUDr. [příjmení]. To platilo tím spíše, že i pro tento přečin bylo zahájeno trestní stíhání. Rovněž z tohoto důvodu krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí vytkl okresnímu soudu, že přestože byl v hlavním líčení přehrán celý audiovideozáznam, okresní soud do hodnocení důkazů nezahrnul ty skutečnosti, které z něj vyplývají v poslední hodině tohoto

záznamu, čímž navázal na pochybení policejního orgánu, který ve vyhodnocení zmíněného záznamu se omezil na odkazy k určitým výroky a situacím probíhajícím v prvních dvou třetinách takového záznamu, kdy odkázal na konkrétní časové údaje a případné konkrétní výroky. Opomněl však zcela hodnotit zbývající část zmíněného záznamu, a v tomto směru ve zmíněném pochybení pokračoval i okresní soud. Nálezací soud, jenž je vázán toliko totožností skutku (§ 220 odst. 1 tr. řádu), nevyhodnotil všechny provedené důkazy dostatečně i z pohledu toho, zda nebyly naplněny znaky dalšího trestného činu, byť ve smyslu odst. 3 výše uvedeného ustanovení nebyl vázán právním posouzením skutku v podané obžalobě. Bylo lze mu tedy vytknout, že nerozhodoval o celém skutku, který je předmětem soudního řízení.

19. Zmíněné pochybení se promítlo do přinejmenším předčasnosti tehdy napadeného rozhodnutí a především jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, navíc soud prvního stupně neprovedl úplné dokazování. V tomto směru je nutno zdůraznit, že opomněl vyslechnout soudní znalkyni z oboru zdravotnictví – odvětví psychiatrie MUDr. [jméno] [příjmení], a to přestože v tomto řízení nebyl vypracován jeden společný znalecký posudek z odvětví psychiatrie a psychologie, nýbrž dva samostatné znalecké posudky, takže ani vyslechnutá soudní znalkyně z oboru psychologie PhDr. et Mgr. [jméno] [příjmení] se nemohla vyjadřovat k závěrům znalkyně z oboru psychiatrie. Přitom závěry znaleckého posudku a zkoumání duševního stavu obžalovaného bylo nutno brát jako podstatný důkaz ve vztahu k prokazování trestní odpovědnosti obžalovaného. To platilo a platí přesto, že ze znaleckého posudku založeného na č. l. 93 až 97, jenž však nebyl v řízení před okresním soudem k důkazu proveden v rozporu se zásadou § 2 odst. 12 tr. řádu, vyplývá, že jak ovládací, tak rozpoznávací schopnosti obžalovaného v době údajného páchaní trestné činnosti byly plně zachovalé, avšak i tato znalkyně se vyjadřovala ke struktuře jeho osobnosti. Zmíněné pochybení bylo rovněž podstatnou vadou řízení, navíc odrazilo i v další shledané vadě ve smyslu § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu, jelikož bylo zřejmé, že je nutno doplnit dokazování, a to nejen o zmiňovaný znalecký posudek o zkoumání duševního stavu, ale také o další důkazy, které zdejší soud následně rozebral.

20. Odvolací soud přitom vytkl nálezacímu soudu, že na místo podrobné argumentace k hodnotícím závěrům se okresní soud spíše věnoval obecně popisu toho, co uváděli ve svých výpovědích obžalovaný, jednotliví svědci, co bylo uvedeno v rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (nadále i, „MZ“), respektive ve studiích, na které bylo obhajobou poukazováno, konstatoval závěry znaleckého posudku z oboru psychologie, a pokud jde o vyhodnocení zmíněného audio videozáznamu založeného na č. l. 197, okresní soud rozebíral z tohoto videozáznamu jen výroky a situace zachycené od 1. minuty do 2 hodin, zatímco poslední část záznamu od 02:00:00 až po 03:14:00 konstatoval jen v obecné rovině s tím, že v té době se vše odehrává již ve studiu [příjmení] vysílače, kdy v první části probíhá přehrávání telefonického záznamu zřejmě s MUDr. [příjmení], rozhovor obžalovaného na linku 158 a telefonáty do studia ze strany jeho příznivců po monologu obžalovaného, stále na stejné téma“.

21. Z toho vyplynulo, že nálezací soud skutečně vycházel převážně z vyhodnocení zmíněného záznamu tak, jak je uveden na č. l. 208 až 211. Ostatně bylo nutno konstatovat, že zdejší soud porovnával časové údaje z přehrávaného videozáznamu s časovými údaji uvedenými v úředním záznamu o jeho vyhodnocení a tam, kde shledal určité nepřesnosti v určení minutáže, doplňoval do zmíněného úředního záznamu správné údaje tužkou. Na rozdíl od okresního soudu však zdejší soud z celého videozáznamu vyhodnotil podrobně i situaci mezi časovými údaji 02:00:00 až do konce zmíněného záznamu. Z ní zjistil právě skutečnosti, které mohou mít význam pro případné rozšíření právní kvalifikace i na trestný čin pomluvy vůči poškozenému prof. [příjmení] (tedy fyzické osobě), jednak další skutečnosti, které okresní soud měl zahrnout do vyhodnocení provedených důkazů, namísto toho, aby jeho rozhodnutí bylo tak popisné, až je v rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu.

22. Pokud jde o přezkoumatelnost napadeného rozsudku, bylo nutno konstatovat, že okresní soud uváděl obsah důkazů na straně 2 až 9, zatímco hodnocení důkazů, a to i v návaznosti na rozbor právní kvalifikace uvedené v obžalobě, obsahovaly až zbývající stránky, a to do strany 13. Takový postup odporoval nejen požadavku na obsahové náležitosti argumentace v meritorním rozhodnutí, ale do určité míry byl v rozporu i s povinnostmi vymezenými v Zákoně o soudech a soudcích č. 6/2000 Sb. v platném znění, neboť rozhodnutí má být přezkoumatelné, a z toho důvodu je předpokladem takového rozhodnutí i to, že soud zahrne do hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich komplexu podle § 2 odst. 6 trestního řádu všechny relevantní důkazy, což se v projednávané věci nestalo.

23. Dále se odvolací soud v předchozím rozhodnutí zaobíral i námitkami odvolatele, který namítal, že předsedkyně senátu tolerovala hlasité projevy pokřikujících příznivců obžalovaného, kteří zaplnili jednací síň, a připustila, aby výsledky svědků ze strany obhajoby byly zaměřeny spíše jako nějaký vědecký seminář na téma, „Covid-19 a jeho léčení“. V tomto směru lze odkázat na znění odstavců 31 až 35 zrušovacího usnesení, jehož opisy mají procesní strany k dispozici.

24. Pokud jde o meritum věci, odvolací soud se ve svém předchozím usnesení jednoznačně vyjádřil k námitkám odvolatele, jichž se týkalo zproštění ohledně prezentovaného názoru obžalovaného na negativní účinky podávané vakcinace. V té souvislosti zdůraznil, že soud I. instance si vyhodnotil provedené důkazy tak, že nelze jednoznačně uzavřít, že tvrzení obžalovaného, že vakcíny jsou pokusy na lidech, které vedou k tisícům úmrtí, je nepravdivé. Zdejší soud s tímto závěrem souhlasil, byť vytkl státnímu zástupci a potažmo okresnímu soudu, že počet úmrtí v důsledku podané vakcíny nebyl žádným způsobem kvantifikován, přestože posouzení pravdivosti tvrzení obžalovaného se dotýká i toho, že vakcíny jsou pokusy na lidech, které vedou, „k tisícům úmrtí“. Protože podle § 2 odst. 5 tr. řádu je to státní zástupce, kdo je povinen dokazovat vinu obžalovaného, byť to nalézací soud nezbavuje povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, krajský soud poukázal na to, že již v přípravném řízení rezignovaly orgány činné v trestním řízení na to, aby jakýmkoliv způsobem kvantifikovaly počet prokázaných úmrtí souvisejících s podáváním vakcín, a to i za situace, že veřejná žaloba připouští úmrtí v souvislosti s očkováním. Odvolatel v bodě 9 své argumentace namítl, že nelze dovodit, z čeho vycházel okresní soud, pokud uváděl, že nelze zcela jednoznačně uzavřít, že tato zpráva je nepravdivá, neboť celosvětově jsou samozřejmě známy případy, kdy došlo k úmrtí osob následkem očkování. Přitom uvedl, že jsou známy případy, kdy došlo k úmrtí osob následkem očkování, není to nic výjimečného, protože při vývoji nových léků a vakcín dochází při jejich experimentálním zkoušení i k nežádoucím účinkům, včetně úmrtí, přitom se však jedná o případy spíše výjimečné, rozhodně ne o tisíce úmrtí. Je otázkou, na podkladě jakých důkazů si státní zástupce osoboval uvádět tento závěr. V řízení nebyl zjištěn žádný údaj o úmrtích souvisejících s podáváním očkování proti Covidu-19, ani policejní orgán, ani státní zástupce nepožádali o příslušné statistické údaje Ústav zdravotnických informací a statistiky, pokud jde o údaje týkající se úmrtí na území ČR; nikdo z orgánů činných v trestním řízení se neobrátil ani na Světovou zdravotnickou organizaci (WHO) ke zjištění údajů, jaké jsou statistické údaje o počtech zemřelých v bezprostřední souvislosti s podáním očkování; navíc nebylo lze vyloučit, že v těchto statistikách nejsou uvedena všechna úmrtí nějakým způsobem s očkováním související. Přitom v dané věci vůbec nejde o to, jestli jde o experimentální léčbu, jak nesprávně uváděl odvolatel, ale také o známý fakt, že určité konkrétní vakcíny určitého výrobce i podle veřejně dostupných informací v médiích způsobují či lépe řečeno v rozhodném období způsobovaly ucpávání cév, trombózy a embolie mnohdy vedoucí ke smrti očkovaného.

25. Zdejší soud si byl vědom, že toto své tvrzení by sám měl důkazně podložit, proto poukázal na konkrétní důkaz prezentovaný na webových stránkách Statistického úřadu pro kontrolu léčiv (SÚKL). Obžalovaný v tomto směru vycházel z různých informací, které byly především na jaře roku 2021 zveřejňovány v médiích, ostatně to vedlo i k tomu, že většina zájemců o vakcíny nebyla kvůli riziku vzniku krevních sraženin, včetně případných úmrtí, očkována proti Covid-19

vakcínou společnosti A. V tomto směru bylo lze odkázat i na zprávu Státního ústavu pro kontrolu léčiv (SÚKL), jenž poukázal na farmakovigilanční výbor pro hodnocení rizik léčebných přípravků Evropské agentury pro léčivé přípravky ([jméno]) s tím, že zmíněný výbor sice potvrdil, že přínosy vakcíny AstraZeneca k ochraně proti stále rozšířené hrozbě COVID-19, která sama o sobě vede k problémům s tvorbou krevních sraženin u mnoha hospitalizovaných pacientů, nadále převažují nad riziky nežádoucích účinků, vakcína není spojena se zvýšením celkového rizika vzniku krevních sraženin (tromboembolických příhod) u těch, kteří ji dostávají, avšak může být spojena s velmi vzácným výskytem případu vzniku krevních sraženin spojených s trombocytopenií (nízkým počtem krevních destiček) s krvácením nebo bez krvácení, včetně vzácných případů tvorby sraženin v žilním systému v mozku (trombóza mozkových žilních splavů, CVST). Zmíněná zpráva poukazuje na to, že výskyt výše uvedených případů je velmi vzácný, přibližně 20 milionů lidí v EU dostalo k 16. 3. 2021 tuto vakcínu a [jméno] zaznamenala pouze 7 případů tvorby krevních sraženin ve více krevních cévách a 18 případů CVST. Zpráva ovšem současně uvádí, že příčinná souvislost s vakcínou není stále prokázána, nicméně ji ani nelze zcela vyloučit (č. l. 402 – 404).

26. Výše uvedená zpráva však obsahuje také vysvětlení, že po očkování se vyskytly velmi vzácné případy neobvyklých krevních sraženin doprovázených nízkými hladinami krevních destiček a většina těchto případů se vyskytla u žen do 55 let, což mohlo být způsobeno tím, že mezi očkovanými převažovaly právě ženy v této věkové kategorii. Navíc je dáována informace pro zdravotnické pracovníky s upozorněním, že je obtížné stanovit očekávaných počet těchto komplikací v běžné populaci a potvrzení příčinného vztahu je nejisté. Současně bylo zdravotníkům uloženo, že očkované osoby by měly být upozorněny, že je nutné okamžitě vyhledat lékařskou pomoc při výskytu příznaků tromboembolie, a zejména známek trombocytopenie a krevních sraženin v mozku, jako je snadná tvorba modřin nebo krvácení a přetrvávající nebo silná bolest hlavy, zejména po třech dnech po očkování. Tento důkaz opatřil v odvolacím řízení a provedl v neveřejném zasedání zdejší soud. Především na podkladě tohoto důkazu došel k závěru, že obžalovaný, který vycházel z veřejně dostupných zpráv a názoru určitého spektra odborníků, převzal jejich pochybnosti a jejich závěry, a to v dobré víře. Také z toho důvodu nebylo lze dojít – jak správně uvedl okresní soud – k závěru, že výše opakovaně zmiňované tvrzení obžalovaného související s úmrtími na podání vakcín je nepravdivé a jejich šíření úmyslným rozšiřováním lživých skutečností. Již z toho důvodu nebyly splněny zákonné podmínky pro posouzení tohoto výroku jako zločinu šíření poplašné zprávy, jelikož nebyl naplněn jeden ze základních formálních znaků skutkové podstaty projednávaného trestného činu. Protože však celý předmět řízení lze považovat za jediný skutek, nemohl by nalézací soud v případě, že by prokázal zbývající jednání davané obžalovanému za vinu, rozhodnout o zproštění této části skutku. Musel by však z případného popisu skutku ve výroku o vině vypustit, lépe řečeno pominout všechny skutečnosti týkající se vakcín.

27. Zdejší soud musel v tomto případě poukázat podrobně na důkazní situaci, své hodnotící soudy i z nich následně vyvozené skutkové a právní závěry. Je to z toho důvodu, že Mgr. [jméno] za obžalovaného v písemné argumentaci aktuálně podaného řádného opravného prostředku v bodě IV. rozebíral znovu důkazní situaci ve vztahu k výrokům obžalovaného o fatálních účincích podávaných vakcín. Jelikož však nalézací soud ve svém druhém – odsuzujícím rozsudku respektoval závazný pokyn odvolacího soudu, tuto část projednávaného skutku pominul a v tomto směru se tedy nadále trestní řízení nevede.

28. Odvolací soud se ve svém zrušovacím usnesení věnoval i ústavnímu zakotvení svobody projevu a zákonným důvodům pro její omezení, a to i ve vztahu k trestným činům šíření poplašné zprávy a pomluvy (srov. jeho odst. 44 až 47).

29. Krajský soud sám pak ve svém předchozím rozhodnutí věnoval pozornost rozporům mezi závěry zprošťujícího rozsudku a provedenými důkazy. V té souvislosti akcentoval dílčí momenty

a situace, kdy i ze způsobu komunikace ve FN lze učinit konkrétní dílčí závěry, ovšem za rozhodující je nutno považovat právě ty výroky, jichž se měl obžalovaný dopustit v rámci šíření prostřednictvím internetové televize.

30. Pokud jde o otázku pravdivosti šíření zprávy prostřednictvím zmíněné internetové televize, že v případě aplikace léků Ivermektin a Isoprinosine by nedocházelo k úmrtím pacientů na Covid-19, odvolací soud vysvětlil, že nebylo lze akceptovat jednoznačný závěr okresního soudu, že obžalovaný byl a do současné doby je subjektivně přesvědčen, že se jedná o léky, které skutečně tuto nemoc dokáží vyléčit, a proto nelze považovat ani jeho tvrzení v této souvislosti za nepravdivá. V té souvislosti tento senát poukázal na skutečnost, že obhajoba se původně domáhala opakovaně výslechu svědka prof. MUDr. [příjmení], a to i v návaznosti na skutečnost, že jeho článkem obžalovaný argumentoval na svoji obhajobu. Nicméně podle odvolacího soudu právě z článku prof. [příjmení], CSc., založeného na č. l. 261 až 263 p. v. vyplývá, že dotýčný rozebíral podání léku Isoprinosine a jeho možnosti v prevenci a v léčbě akutní respirační virové infekce včetně COVID-19, přičemž zdůraznil, že tento lék je vhodné použít co nejdříve po objevení prvních příznaků onemocnění, jako jsou horečka a kašel, bolest svalů, kloubů a malátnost. Rovněž poukazoval na možnost podávání tohoto přípravku preventivně. Nevyjadřoval se však k tomu, zda by tento lék byl způsobilý zastavit onemocnění v jeho pokročilém stádiu, a to především u pacientů, kteří byli v terminálním stádiu, kdy se již očekávala jejich brzká smrt, a proto FN Plzeň připustila možnost návštěv blízkých osob těchto pacientů určených k tomu, aby se se svými odcházejícími příbuznými mohli rozloučit. Navíc tento soud připomněl ze zmíněného článku prof. [příjmení] (č. l. 261 – 63 p.v.), že ten výslovně upozornil na to, že Isoprinosine by měl být s opatrností užíván při současném podávání inhibitorů xanthinoxidázy (alopurinol) nebo klíčových diuretik s tím, že výslovně upozornil, že Isoprinosine může přechodně zvyšovat koncentraci kyseliny močové v séru a v moči, zejména u starších osob obojího pohlaví. V té souvislosti tento senát poukázal i na konkrétní zdravotní stav matky obžalovaného, která byla hospitalizována jako osoba polymorbidní, měla tedy více závažných nemocí, mezi které nejen podle výpovědí svědků – lékařů z FN, ale i podle zdravotnické dokumentace této pacientky, která je přílohou č. 1 tohoto spisu, je uváděna i renální insuficience a bakteriální superinfekce. Přitom právě zmíněné onemocnění ledvin by mělo být tím onemocněním, na které prof. [příjmení], CSc., výslovně upozorňuje. Stejně tak okresní soud ve svém hodnocení důkazů zcela opomněl, že všichni vyslyšení svědci z řad lékařů poukázali na skutečnost, že paní [jméno] [příjmení] nemohla být léčena podáváním Ivermektinu vzhledem k tomu, že u ní docházelo k progresi ledvinového selhání, což měla být jedna z kontraindikací tohoto léku (č. l. 335 p.v., resp. č. l. 371). Pokud obhajoba v té souvislosti namítala a obžalovaný to také uváděl ve svém internetovém vysílání, že rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 3. 2021 (č. l. 364-368) bylo povoleno podávání léku Ivermektinu, soud II. instance považoval za nutné doplnit, že se jednalo o opatření ministra zdravotnictví o dočasném povolení, a to i za podmínky, že léčivý přípravek obsahující léčivou látku Ivermektin bude podáván hospitalizovaným pacientům starším osmnácti let za předpokladu, že jsou zvažena velmi omezená data pro účinnost v indikaci léčby onemocnění COVID-19 (!). Navíc ministr poukázal na to, že lékař, který se rozhodne podat léčivý přípravek obsahující zmíněnou účinnou látku, se musí seznámit s možnými přínosy a riziky této léčby (!), přičemž některé zdroje informací byly uvedeny v odůvodnění zmíněného opatření.

31. Obhajoba, ale i argumentace napadeného rozhodnutí vycházely z toho, že stejně jako názor na rizika vakcín si obžalovaný vytvořil - na podkladě odborné diskuze a veřejně dostupných informací (např. názoru prezentovaného MUDr. [jméno] [příjmení], která obžalovaného podle předložených listinných důkazů také podporovala) - rovněž vlastní názor, kdy subjektivně byl přesvědčen o tom, že jím uváděná tvrzení i ve vztahu k užívání těchto experimentálních léků a benefitům takové léčby pro těžce nemocné pacienty jsou pravdivá. Krajský soud (KS) v té souvislosti akcentoval skutečnost, že to je sám obžalovaný, který se před soudem vyjádřil v tom směru, že není odborníkem v této věci, ale myslí si, že na to nepotřebuje být odborník, aby si

přečetl pár studií i ověřených praxí, včetně jeho tvrzení, že má jiné důkazy, že Ivermektin nemá žádné vedlejší účinky na ledviny. KS proto položil řečnickou otázku, jak si osobuje takové hodnocení člověk, který nerozumí pojmu, že jeho matka byla léčena postupem lege artis (č. l. 301). Především však poukázal na skutečnost, že na podkladě informací lékařů o tom, že nelze podat Ivermektin vzhledem k progresi ledvinového selhání ještě v době před vysláním svého studia [příjmení] vysílače v [obec], obžalovaný připustil, že tvrzení o tom, že tento posledně uvedený lék nelze podat, je zřejmě odůvodněno kontraindikací. Ze záznamu vysílání je přitom zřejmé, že jednotlivými lékaři byl obžalovaný informován o tom, že jeho matka má akutní renální selhání, což je podle nich kontraindikace k podání Ivermektinu (audiozáznam čas 00:11:59). V následném komentáři v 00:12:10 sám obžalovaný uvedl, že lék matce nepodali v době, kdy ještě neměla renální selhání ledvin, kdy asi je nějaká kontraindikace (00:12:22), ale podle názoru samotného obžalovaného, „patrně ne tak kritická“. Znovu si tedy obžalovaný osoboval právo, aniž by k tomu měl základní znalosti a základní informace, nerespektovat opakovaně uváděné informace o aktuálním zdravotním stavu jeho matky a o kontraindikaci zmíněného léku, případně je bez jakéhokoli podkladu bagatelizovat a odmítat.

32. Navíc zdejší soud v té souvislosti připomněl, že všichni vyslýchaní lékaři jako svědci, jejichž věrohodnost nebyla zpochybňována, poukázali i na to, a to jmenovitě MUDr. [příjmení], že Isoprinosine podávají, když je indikován, ale ten se podává na počátku léčby, naopak není indikován, pokud pacient stoná už deset dnů s Covidem a přijde do nemocnice (č. l. 336). K tomu je nutno připomenout výpověď svědka [příjmení] [příjmení], že pacientka byla ve stavu, kdy už bylo zřetelné, že vyústí v řádu dní či hodin v její úmrtí bez možnosti jakkoliv ho zvrátit (č. l. 338). Dokonce výslovně uvedl, že může vyloučit, že to, že předmětné léky nebyly podány, mohlo způsobit smrt matky obžalovaného, jelikož ta zemřela pod obrazem zhoršení jejích chronických diagnóz (č. l. 343 p. v. až 344).

33. Krajský soud tehdy vytkl okresnímu soudu, že se vůbec nevypořádal s tím, že MUDr. [příjmení] soudu zaslal tiskovou zprávu Státního ústavu pro kontrolu léčiv (SÚKL) založenou na č. l. 346 spisu. Ta má de facto stejný obsah jako zpráva opatřená a provedená krajským soudem v neveřejném zasedání. Pokud jde o použití Ivermektinu pro léčbu nemoci Covid-19, upozorňuje na to, že na používání této látky v souvislosti se zmíněným onemocněním se zaměřila [jméno] a ta jeho použití v souvislosti s nemocí COVID-19 nedoporučuje, jelikož přezkoumala nejnovější důkazy k používání Ivermektinu v prevenci a léčbě zmíněného onemocnění a došla k závěru, že dostupné údaje nepodporují jeho použití pro účely léčby onemocnění Covid-19 nad rámec spolehlivě koncipovaných klinických hodnocení. Proto podle odvolacího soudu bylo zřejmé, že všichni svědci z řad lékařů, především pan prof. MUDr. [příjmení], Ph.D. měli z tohoto pohledu ze svého úhlu pohledu a své odpovědnosti pravdu, pokud nedůvěřovali dočasnému povolení tohoto léku. Bylo poukázáno na to, že Ivermektin v dávkách schválených pro jiné indikace je obecně dobře snášen, k dosažení účinných koncentrací v plicích by však bylo zapotřebí vyšších dávek a nebylo by možné vyloučit jeho toxicitu. Přitom stejně, jako obžalovaný argumentoval články a studiemi na podporu svého názoru, MUDr. [příjmení] zaslal studie ze zahraničí, z nichž lze i bez zadání překladu pochopit to, že není doporučováno užívání Ivermektinu ani na léčbu mírného průběhu Covid-19 (č. l. 347-352, 353-357). Odvolací soud však připomněl, že pokud by v novém hlavním líčení OS chtěl zahrnout do hodnocení i tyto články, musel by nejprve zajistit jejich překlad.

34. Tento senát následně v odst. 55 svého předchozího usnesení vysvětlil pojem LEGE ARTIS, přičemž se opřel jednak o monografii autorek prof. JUDr. [příjmení] a JUDr. [příjmení], jednak o výkladový slovník lékařské terminologie. Akcentoval, že musí být vždy zohledněna individualita každého pacienta, a to s ohledem na konkrétní podmínky a připomněl příčinu smrti paní [příjmení] podle listu o prohlídce zemřelé.

35. V další pasáži svého rozhodnutí tento senát rozebral důkazní situaci ve vztahu k útokům obžalovaného na prof. MUDr. [příjmení], Ph.D. (odst. 56). Protože nalézací soud převzal do

odsuzujícího rozsudku jednotlivé rozebrané výroky a skutečnost, že po celou dobu vysílání, kdy obžalovaný přehrával zvukový záznam jejich rozhovoru, případně jej komentoval, byla na obrazovce fotografie jmenovaného lékaře s jeho pracovními kontakty, lze odkázat na příslušnou argumentaci druhého rozsudku soudu I. instance (odst. 44 až 46 aktuálně napadeného rozsudku).

Je však na místě upozornit, že OS do výroku o vině převzal i skutečnost, která není znakem trestného činu pomluvy, a to použití ironie vůči prof. [příjmení]. Učinil tak zřejmě s ohledem na formulaci zdejšího soudu na str. 15 odst. 56 zrušovacího usnesení, kde zdejší soud uvedl, že, „...ve svém komentáři obžalovaný opakovaně uvádí s ironií...“, což se mělo týkat způsobu, jakým obžalovaný ve vztahu k poškozenému [příjmení] hovořil o tom, že ten je, „kandidátem věd a obrovskou kapacitou“. Krajský soud zmíněné uvedl jen v kontextu, neměl pochopitelně za to, že samotná ironie může být zákonným znakem přečinu pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku.

Stejně tak je na místě, aby se předseda tohoto odvolacího senátu omluvil za faktickou nepřesnost ve vztahu k tomu, že v odst. 57 zrušovacího usnesení uvedl, že obžalovaný prof. [příjmení] připuštěnou možnost podání experimentálního léku nesprávně a nepravdivě uváděl jiným lékařům jako doporučení prof. [příjmení]. Z opakovaného přebrání části rozhovoru obžalovaného s dalšími lékaři totiž – jak si ověřil zdejší soud při přípravě na aktuální odvolací řízení – vyplývá, že s nimi obžalovaný hovořil toliko o možnosti podání zmíněného léku. Pokud však okresní soud tuto pasáž bez kontroly převzal, nesvědčí to o odpovědném přístupu k vlastnímu opětovnému hodnocení celé důkazní situace, což KS závažně ve zrušovacím usnesení uložil. Na místě je doplnit, že zjištěné pochybení tohoto soudu následně vedlo k tomu, že odvolací soud v tomto svém rozsudku neuznal obžalovaného vinným tím, že nepravdivě tvrdil ostatním lékařům, že prof. [příjmení] dal doporučení k podání zmíněného léku.

Naproti tomu je však na místě připomenout, že to byl právě obžalovaný, který se na dotaz prof. [příjmení] vyjádřil ke stavu své matky, o níž se opakovaně vyjadřoval tak, že jí v podstatě nic nebylo a umřela pro nepodání jí navrhovaných léků, že, „Ona je ležák, po mrtvici, prakticky ochrnutá na půl těla, nemůže komunikovat, není na tom dobře, ale jinak byla naprosto v pořádku“. Již toto vlastní vyjádření obžalovaného zpochybnilo jeho tvrzení, že matce se přitížilo až v nemocnici, přestože ve svém komentáři v rámci televizního vysílání sám připustil, že matce selhávají ledviny a má zánět na plicích (00:51:37).

36. Již ze shora uvedeného podle krajského soudu vyplynuly skutečnosti, které nebylo lze a priori přejít názorem, že obžalovaný považoval svá tvrzení za pravdivá. Pokud byl opakovaně, jak sám připustil ve své výpovědi před soudem, informován, že nelze podat Ivermektin, protože je kontraindikován k onemocnění ledvin, obžalovaný sice tvrdil, že má důkazy o tom, že tento lék nemá žádné vedlejší účinky na ledviny, ale žádné nedoložil, přitom bylo lze znovu poukázat na to, že podle obžalovaného byla jeho matka léčena, „neznámým způsobem lege artis“ (č. l. 301). Navíc tento senát ve zrušovacím usnesení poukázal na to, že obžalovaný v rozporu se zdravotní dokumentací uváděl, že jeho matka, ač postižena mrtvicí a ochrnutá, byla orgánově v pořádku a pořádku neví, co to mělo znamenat s těmi ledvinami (č. l. 302), z čehož bylo lze dovodit, že nebyl seznámen se zdravotním stavem své matky. To se stalo jednak z toho důvodu, že odmítal příslušná opatření, jimiž byl podmíněn vstup do domova seniorů se zvláštní péčí, kde byla jeho matka dříve umístěna, jednak mu nebyly poskytovány informace na podkladě záznamu FN, že jeho matka ho při předcházející hospitalizaci neoznačila jako osobu, která má právo být obeznámena s jejím zdravotním stavem, a následně byl vpuštěn do fakultní nemocnice až v souvislosti s humanitárním přístupem, aby se rozloučil se svou odcházející matkou.

37. V další části svého rozhodnutí KS poukázal na to, že obžalovaný tedy sám připustil, že je toliko laikem, tři lékaři mu vysvětlili, že Ivermektin je kontraindikován, což on ostatně připustil, byť jenom částečně, a podle odvolacího soudu bylo lze tedy uzavřít, že od té doby, kdy byl takto informován, což sám následně připustil, musel si uvědomovat, že podání zmíněného léku nebylo možné nejen proto, že se jednalo o lék experimentální a FN Plzeň jako naprostá většina

nemocnic v ČR experimentální léčbu nedoporučovala, ale musel si být vědom i toho, že v konkrétním případě jeho matky takový lék nemohl být podán i z jiných důvodů, což ostatně korespondovalo i s obhajobou opakovaně zmiňovaným opatřením ministra zdravotnictví o dočasném povolení používání léku obsahující účinnou látku Ivermektin. Znovu je nutno zdůraznit, že tam byl poukaz na podmínky, za kterých lékař na vlastní odpovědnost rozhoduje o případném použití takové experimentální léčby.

K tomu je nutno uvést aktuální poznámku, že přes tento kategorický názor soudu II. instance se nejednalo o závažný právní názor ve smyslu § 264 odst. 1 tr. řádu a odvolací soud v dalším textu svého zrušovacího usnesení opakovaně poukazyval na to, že OS se musí zabývat tím, jestli obžalovaný postupoval při šíření jím tvrzených skutečností na podkladě nesprávných dedukcí nebo úmyslné manipulace (odst. 82 zruš. usnesení) s tím, že nalézací soud si bude muset vyřešit jako základní otázku pravdivost či nepravdivost tvrzení obžalovaného a také tím, zda případné prokázané nepravdy byly šířeny úmyslně (odst. 94, tamtéž), doplní dokazování nad rámec závažných pokynů z úřední povinnosti a na podkladě zásad ústnosti a bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, odst. 12 tr. řádu důkazy jednotlivě i v jejich komplexu znovu vyhodnotí, ovšem s tím, že již nesmí opominout zahrnout do takového hodnocení všechny relevantní skutečnosti (odst. 107, tamtéž), přičemž odvolací soud jako možnost připustil i případné opětovné zproštění obžalovaného (odst. 109, tamtéž). Zdejší soud tedy postupoval striktně ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2023 sp. zn. 6 Tdo 424/2023, podle něhož, ... odvolací soud jako soud příslušný k přezkumu rozsudků prvních stupňů soudu je v případě zrušení rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně povinen v odůvodnění vysvětlit, v čem spatřuje nedostatky napadeného rozsudku a proč je nemohl odstranit sám. Z logiky věci přitom odvolací soud musí uvést konkrétní nedostatky zjištěné v rozsudku soudu prvního stupně či jeho rozporuplné pasáže, aby tak soud prvního stupně tyto chyby napravil. Přitom odvolací soud, aniž by prováděl nové důkazy nebo opakoval důkazy provedené před soudem prvního stupně, může dojít k závěru, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou nejasná, neúplná nebo vzbuzují pochybnosti o jejich správnosti, na základě čehož následně dospěje k závěru o neslučitelnosti napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 6 tr. řádu. Odvolací soud může v takovém případě vytknout vady při hodnocení důkazů, jichž se podle jeho názoru dopustil soud prvního stupně (nelogičnost závěrů, opomenutí některých okolností apod.), není však oprávněn dávat mu závažné pokyny, k jakým závěrům má dojít při hodnocení jednotlivých důkazů. Pokud odvolací soud dokonce poukazuje na skutečnost, že jeho názor platí, pokud z dalšího případného dokazování nebude zjištěno něco nového, a připouští i nadále zprošťující výrok, pokud bude podložen dokazováním (v projednávané věci především zahrnutím všech důkazů do jejich hodnocení), nejde o nepřipustný zásah do volného hodnocení důkazů. Smyslem odvolacího řízení je totiž přezkoumat, zda nalézací soud učinil jasná skutková zjištění, vypořádal se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a přiblížil přitom k podstatnému obsahu provedených důkazů. Pokud této povinnosti nalézací soud nedostál, odvolací soud rozhodne o zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci okresnímu soudu, aniž by mu uděloval závažné pokyny k hodnocení důkazů, jež je doménou nalézacího soudu. [příjmení] se jednalo o závažné pokyny, muselo by být ve zrušovacím usnesení stanoveno, jak má případný důkaz soud prvního stupně hodnotit, k jakým závěrům má dojít nebo jak má rozhodnout, a to bez uvedení možnosti více alternativ a odkazu na nezávislé hodnocení důkazů nalézacím soudem. To, že odvolací soud považoval hodnocení důkazů za neúplné a nepřesvědčivé, nelze považovat za závažný pokyn soudu I. instance.“ Odvolací soud tím toliko poukázal na nedostatek argumentace soudu prvního stupně, kdy hodnocení důkazů nebylo souladné s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu. Zdejší soud by nedoplňoval tuto poznámku, aniž by k tomu měl důvod. Tím je začátek ústního odůvodnění aktuálně přezkoumávaného odsuzujícího rozsudku, v němž předsedkyně senátu OS naprosto alibisticky, v rozporu se skutečností uvedla, že krajský soud ji uložil, jak hodnotit důkazy (srov. CD se zvukovým zázánamem vyhlášení odsuzujícího rozsudku).

38. Dále zpět k připomenutí předchozích závěrů KS vyjádřených ve zrušovacím usnesení. Odvolací soud zdůraznil, že z provedené důkazní situace je tedy zřejmé, že za situace, kdy oba léky navrhované obžalovaným byly pouze experimentální léčbou, z nichž jeden byl opatřením ministra zdravotnictví pouze dočasně povolen k užívání, ale vždy se zřetelem ke konkrétním okolnostem a stavu pacienta, obžalovaný dovozoval, že jeho názor, ač není odborníkem, je jediný správný a možný. To odpovídalo závěrům znaleckého posudku z oboru psychologie, podle něhož je obžalovaný kverulantem, který nechce přiznat, že něčemu nerozumí, což se mu stává,

trpí stresovou hluchotou, jež vede ke zkreslenému vnímání reality, hledá vnějšího viníka, cítí se zneuznaný, obtížně připouští jiný názor a projevuje se v té souvislosti až agresivně (č. l. 105-111), přičemž znalkyně při svém výslechu před okresním soudem doplnila, že obžalovaný trpí exhibicionismem, potřebuje obdiv, je agresivní, přičemž u něj jde převážně o grafomotorickou agresivitu a potřeboval se pomstít, proto to dal na sociální síť se záměrem někoho poškodit a zneuctít (č. l. 379 p. v.). Ostatně obžalovaný ve svém vyjádření k tomuto důkazu poukázal na to, že ani matka, ani otec pro něho nebyli autoritou, což znalkyně označila za smutné a zdůraznila, že obžalovanému by rozhodně nevadilo trochu přizpůsobivosti a pokory (č. l. 380 p.v.).

39. Následně i v návaznosti na předchozí pasáž se krajský soud věnoval důkazům ve vztahu k subjektivní stránce, tedy zavinění obžalovaného (odst. 62 – 68 předchozího rozhodnutí), a tu konfrontoval i s tím, že obžalovaný naznačoval eventuální úmysl zdravotnického personálu a lékařů FN Plzeň usmrtit jeho matku (odst. 69), což korunoval výrokem, že oni se snaží konečně udělat tu důchodovou reformu a ty důchodce... (zabít).

40. Připomněl, že sám obžalovaný k dotazu svého obhájce uvedl, že nikdy nelže, ale že se může stát, že člověk skutečně řekne nějakou informaci, která není pravdivá, což samozřejmě mainstreamová média dělají naprosto běžně, ale člověk to nikdy neřekne s tím úmyslem, že je to nepravdivé. Z toho by bylo možno dovodit, že obžalovaný se domáhá omylu jako okolnosti vylučující trestní odpovědnost za úmyslný trestný čin. Nicméně obžalovaný ve své odpovědi svému obhájci pokračoval a uváděl, že pokud něco řekne relativně nepravdivě, takto je pouze z nedostatků informací, ale vědomě nelže a neposkytuje nějaké vědomě nepravdivé informace (č. l. 304-305). V té souvislosti však okresní soud zcela pominul, že pokud obžalovaný není odborníkem, opíral se toliko o část názorového spektra a část těchto informací, přičemž připouštěl, že informací neměl dostatek, je nutno se pečlivě zaobírat tím, jestli – jak namítl tehdejší odvolatel - nemohl jednat v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Ostatně v té souvislosti KS zdůraznil, že obžalovaný pokračoval ve svých odpovědích na dotaz svých obhájců také vyjádřením, že samozřejmě nebylo jeho úmyslem vyvolat strach u ostatních lidí nebo kohokoliv jiného z návštěvy plzeňské nemocnice z hlediska nějaké léčby. V té souvislosti zdejší soud připomněl, že to je v rozporu se záznamem, založeným ve zdravotní dokumentaci, staniční sestry Bc. [jméno] [příjmení] ze dne 15. 3. 2021 v 7:55 hod., podle něhož při ranních odběrech si povídala s pacientkou [příjmení], která při rozhovoru narazila na páteční návštěvu syna pacientky [příjmení], stěžovala si, že ji vyzpovídal, jak ke Covidu přišla a jestli má příznaky a údajně jí sdělil, že,, stejně umře, protože jí nikdo nepomůže“. Pacientka staniční sestře sdělila, že návštěva obžalovaného byla hrozná a ještě teď je z toho psychicky rozladěná. Tento záznam navazuje na další část videa (disk na č. l. 196, vyhodnocení č. l. 208-211), z něhož vyplývá, že obžalovaný hovoří s dalšími pacientkami na pokoji, kde byla umístěna jeho matka, v následném komentáři (00:25:00) zpochybňuje příznaky zmíněných patientek s tím, že pokud by on sám měl horečku a nemohl dýchat, byl by na tom možná se svým astmatem hůř (00:26:22), přičemž skutečně těmto pacientkám uvádí, že stejně umřou, protože potřebné léky jim lékaři nedají. S tím ostatně podle odvolacího soudu souvisel i jeho další komentář související s natáčením videa na chodbách předmětného oddělení FN Plzeň, kde se ironicky vyjadřuje k tomu, zda vidí všechny ty mrtvé po chodbách a jak je to všechno obsazený (00:01:30 až 00:01:36), což následně doplňuje i záběry sester na sesterně s tím, že opravdu mají hroznou honičku, ovšem už se nevyjadřuje k tomu, že se dostavil na oddělení po 15.00 hod.

41. Podle hodnocení důkazů provedených v nevěřejném zasedání – tedy vyhodnocení poslední hodiny televizního pořadu na podkladě jeho zhlédnutí, spolu s s vyhodnocením předchozích 2 hodin pořadu založeným v předloženém spise, došel odvolací soud k závěru na podkladě zásady bezprostřednosti, že obžalovaný vysloveně manipuluje se svými závěry uváděnými v komentáři, kupříkladu s tím, aby si všimli jeho diváci, že návštěvu může dovolit paní doktorka, ale jemu tvrdili, že to nejde v žádném případě (00:10:29), ale už se nezmiňuje o tom, že byl pozván na rozloučení s matkou, proto ho tam pustili, přestože nebyl očkovaný a přestože v té době byly

nemocniční návštěvy zakázány. Kromě rozhovoru se spolupacientkami své matky, hovořil obžalovaný i s pacientem z pokoje č. 6, kterého natáčel a který mu uvedl, že nemá příznaky a na pokoji jsou s ním dva pacienti, kteří příznaky mají (dtto vyhodnocení záznamu č. l. 221 p.v.). K tomu ve svém komentáři v 00:20:00 a následujících minutách uvádí, že, „to je prosím covidové oddělení, který jsou podle toho, co dávají v televizi, nacpaný k prasknutí a především ve FN Plzeň vyhláší nějaký stav ohrožení obyvatelstva, zatímco na pokoji č. 6 jsou dvě lůžka volná, na oddělení je celkem devět pokojů a podle všeho jsou volné, protože tam další lidi neviděl“ (00:20:59). Z toho činí nesmyslnou dedukci, že zmíněné pokoje obsaženy nejsou, protože nikoho neviděl na chodbách. Opomněl, že i z nahrávky pořízené na pokoji č. 4, kde ležela jeho matka, je zřejmé, že pacienti leží v postelích a mají kyslíkovou podporu. Rovněž v tomto směru tedy obžalovaný podle zrušovacího usnesení vědomě uvádí nepravdivé skutečnosti.

42. Podle zmíněného usnesení ani zdejší soud, ani soud I. instance v trestním řízení nejsou kompetentní k posouzení toho, jaký způsob léčby a v jakém stádiu onemocnění měl být v rozhodné době používán. Z listinných důkazů i výpovědí svědků na straně jedné a obžalovaného a jím předložených listinných důkazů na straně druhé vyplývá, že i názory odborníků se různily. Nicméně zůstalo skutečností, že Fakultní nemocnice v Plzni postupovala zcela lege artis, bylo rozhodnutím každého lékaře, zda i po dočasném schválení Ivermektinu takový lék podá, přičemž je třeba znovu poukázat na skutečnost, že kontraindikací k podání takového léku měla být i bakteriální superinfekce a především selhávání ledvin. Nicméně je zřejmé, že obžalovaný si byl vědom a přiznává, že podával i některé informace, k nimž neměl dostatek podkladů, ať už proto, že je laikem, nebo proto, že i s ohledem na svoji nevhodnou osobnostní strukturu odmítal závěry ošetřujících lékařů a diagnózy stanovené ve zdravotní dokumentaci jeho matky. Ostatně to, že obžalovaný se neorientoval, vyplývá i z videa (00:16:20), kdy v 16:45 hod. vstoupil na pokoj č. 4 ke své matce, která si už poněkud dezorientovaná sundává kyslíkovou masku, načež obžalovaný se jí v té souvislosti ptá, proč ji sundává, jestli se jí špatně dýchá. Tato otázka je naprostým nesmyslem, protože pokud by se jeho matce špatně dýchalo, naopak by potřebovala zvýšený přísun kyslíku. Spíše to nasvědčuje určitému zmatení pacientky. Byla totiž stejně jako další pacienti v tak vážném stavu na kyslíkové podpoře.

43. Z toho krajský soud dovodil, že okresní soud špatně vyhodnotil důkazní situaci, respektive se jí dostatečně nevěnoval ani v tom směru, že obžalovaný, přestože byl pozván k matce, aby se s ní rozloučil, jelikož hrozilo její úmrtí v řádech dnů či hodin, takové situace využil k tomu, že si začal okamžitě ještě před příchodem na pokoj ke své matce nahrávat prázdné chodby, sesternu, matku, spolupacienty, zdravotnický personál i lékaře, některé z nich bez souhlasu dokonce natáčel i vizuálně, v podstatě zneužil povolené návštěvy k tomu, aby si vytvořil dostatek materiálu pro následné veřejné vysílání. To mu ostatně podle záznamu v 00:14:19 vysvětlila i MUDr. [příjmení], která na jeho větu, že mu říkají, že matka umírá, doplnila, že právě proto mu ošetřující lékařka umožnila návštěvu (00:14:27).

44. Krajský soud poukázal na to, že okresní soud podrobně rozebíral videozáznam založený na č. l. 197, přičemž se opíral o jeho vyhodnocení, ale udělal stejnou chybu jako policejní orgán, respektive státní zástupce, protože podrobněji nevyhodnotil nahrávku od 02:00:00 až do jejího konce. Z ní totiž mimo jiné vyplývá, že obžalovaný se dokonce stavěl do pozice, že právě on může poradit lékařům, jak mají postupovat (02:01:27), kdy opětovně po pracovní době nemůže logicky komunikovat s ošetřujícím lékařem. Přitom soud II. instance zdůraznil, že žalovaným jednáním je i to, co bylo zaznamenáno ve vysílání právě v té době, která nebyla podrobněji vyhodnocena. Nic tedy nebránilo okresnímu soudu, aby s ohledem na totožnost skutku, případně další tvrzení, jimiž by byla naplňována skutková podstata šíření poplašné zprávy, do případného výroku o vině doplnil.

45. V té souvislosti zdejší soud výslovně uvedl, že nebude nahrazovat základní činnost okresního soudu, který má jako první vyhodnotit každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich komplexu podle zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu tak, aby

dospěl ke správnému závěru ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu, nicméně výše poukázal na některé skutečnosti, jimiž se měl okresní soud podrobněji zabývat, a to i z hlediska subjektivní stránky obžalovaného i z hlediska pravdivosti některých tvrzení, podrobněji poukázal na tu část internetového vysílání, která byla v poslední třetině záznamu a nebyla dříve blíže hodnocena, což bylo nutno považovat za chybu okresního soudu, který přehrál celý záznam, ale nevěnoval se důkladně jeho podrobnému vyhodnocení. Navíc soud II. instance zdůraznil potřebu posuzovat i určitou souvislost mezi jednotlivými výroky jak v nahrávce, tak v rámci uplatněné obhajoby, které nebylo lze hodnotit jen izolovaně bez přihlédnutí ke kontextu. Pokud zdejší soud některé další výroky neopakoval nebo na ně nepoukazyval, bylo to z toho důvodu, že podchyceny jsou i ve vyhodnocení záznamu založeném na č. l. 208 až 211, z něhož nalézací soud prokazatelně vycházel. Zdejší soud tedy shledal vážné pochybnosti o závěru napadeného rozhodnutí ve vztahu k pravdivosti tvrzených výroků a k zavinění obžalovaného.

46. Odvolací soud výslovně zdůraznil v odst. 107 svého rozhodnutí, že akceptuje nezávislost nalézacího soudu ve vztahu k hodnocení důkazů jím či před ním provedených, a to i na podkladě toho, že právě atributy takového nezávislého rozhodnutí soudu prvního stupně jsou i zásady ústnosti a bezprostřednosti podle § 2 odst. 11, odst. 12 tr. řádu. Zdůraznil však, že okresní soud nezahrnul do takového hodnocení všechny relevantní skutečnosti, reagoval nejen na pochybnosti vyjádřené odvolacím soudem ve vztahu k některým jeho závěrům, jež považoval zdejší soud za z části předčasné, z části nepodložené a z části přímo nesprávné, přičemž mu bylo výslovně uloženo, aby se - i při zohlednění již uplatněné obhajoby obžalovaného - zabýval i dalšími námitkami odvolatele uplatněnými v odůvodnění jeho řádného opravného prostředku, jimiž se zdejší soud detailně nezabýval.

47. Další část předchozího usnesení tohoto soudu se vztahovala k jednotlivým znakům skutkových podstat jak tr. činu dávaného obžalovanému za vinu, tak i přčinu pomluvy, ve vztahu k němuž odvolací soud shledal důvodné podezření. Šlo tedy nejprve o to, zda žalované výroky a další výroky obsažené v různých částech záznamu internetového vysílání byly způsobilé vyvolat nebezpečí vážného znepokojení alespoň u části obyvatelstva nějakého místa. Zdejší soud se ztotožnil se soudem prvního stupně v tom směru, že nepravdivou zprávou je tvrzení obžalovaného, že ve FN Plzeň jsou úmyslně zabíjeni lidé, že se jedná o takovou důchodovou reformu a že pacienty raději nechají umřít, než by jim podali jím zmiňované léky na onemocnění Covid, přestože jsou k dispozici.

48. Z tohoto pohledu došel k závěru, že nebylo lze zcela přihlížet ke kritériím, k nimž přihlížel okresní soud, a to k osobnostní struktuře obžalovaného, jeho zápornému vztahu k autoritám a tomu, že obžalovaný patří do skupiny tzv. odmítačů pandemie. Z hlediska případného rozhodnutí o vině nelze zohlednit ani věk obžalovaného ani skutečnost, že jednal v době, kdy na něho mohl doléhat fakt, že jeho matka umírá. Tyto skutečnosti mohou mít určitý význam pro posouzení společenské škodlivosti a relevantní jsou především ve vztahu k eventuálnímu rozhodnutí o druhu a výši trestu.

49. Jednání obžalovaného totiž skutečností naznačeným v první větě předcházejícího odstavce tohoto rozhodnutí zcela neodpovídalo. Navíc, pokud jde o skutečnost, že se opíral o případné odborné články či nějaké studie, jimž zřejmě plně nerozuměl (viz již zmiňovaný článek prof. [příjmení]), stejně jako již opakovaně zmiňovanému pojmu *lege artis*, bylo nutno znovu připomenout upozornění ministra Blatného na to, že u každého pacienta musí lékař zvážit podání experimentálního léku s ohledem na konkrétní okolnosti a vážnost jeho zdravotního stavu, nikoliv tedy, že tento lék byl paušálně povolen, navíc obžalovaný nepřihlédl ani k tomu, že tento lék byl povolen na krátký čas. Stejně tak obžalovaný bagatelizoval tvrzení všech svědků, kteří při kontaktu s ním ho upozornili na terminální stádium nemoci jeho matky a na to, že v tomto stádiu již žádný z navrhovaných léků nemůže dosáhnout obžalovaným zamýšleného následku. Obžalovaný si opětovně překroutil zmíněné informace, připustil sice, že tam může být kontraindikace, ale on, který (jeho slovy) rozhodně není kapacitou, přitom postupoval právě,,

jako ten nejchytřejší“, který je oprávněn poradit lékařům, jak mají léčit. Navíc v té souvislosti bylo nutno zdůraznit, že obžalovaný byl lékaři informován o tom, že jeho matka trpí bakteriálním onemocněním, ovšem s ohledem na své chybějící znalosti si zřejmě nedomyslel, že lék, který může působit na viry, není možné podávat v případě bakteriální superinfekce. Ostatně tady i zdejší soud zabředl do určité odborné diskuze, která by měla náležet, pokud to okresní soud uzná za vhodné, odborníkům, ať už formou žádaného odborného vyjádření či případnou formou znaleckého posudku.

50. Pokud jde už o zmíněnou způsobilost nepravdivých zpráv obžalovaného, zdejší soud nesouhlasil se závěry nalézacího soudu, jenž poukázal na to, že nejen k otázce očkování, ale ke způsobu léčby se v té době veřejně, ať již v hromadných sdělovacích prostředcích či prostřednictvím sociálních sítí či jiným způsobem, vyjadřoval v podstatě kdokoli a výroky obžalovaného o tom, že ve FN Plzeň nejsou podávány léky na onemocnění Covid, čímž má docházet k zabíjení pacientů, podle něj nemohly způsobit žádnou paniku či znepokojení v obyvatelstvu. Nalézací soud odkázal na rozpory v názorech odborné veřejnosti, argumentoval i zdravotnickou dokumentací (odst. 17), z níž chybně interpretoval, co bylo bezprostřední příčinou smrti pacientky, a uzavřel i s ohledem na výpovědi svědků [příjmení], [příjmení] a [příjmení], že následkem jednání obžalovaného nedošlo k tomu, že by pacienti nechtěli být hospitalizováni ve Fakultní nemocnici v Plzni, že by byli hromadně přemísťováni z tohoto zařízení do zařízení jiného a podobně, přičemž argumentoval velmi úzkým a velmi specifickým okruhem příznivců platformy tzv. [příjmení] vysílače, což je podle něj internetové vysílání, které rozhodně není hromadným sdělovacím prostředkem, a považoval také za velmi zásadní sníženou kvalitu celého pořadu, jež podle něj, u člověka průměrné inteligence rozhodně nemůže vyvolat obavy z ohrožení života nebo zdraví“ (odst. 18 napadeného rozsudku).

51. Odvolací soud vytkl, že v tomto směru okresní soud nesprávně aplikoval ustanovení trestního zákoníku a dopustil se vady podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu, jelikož nesprávně a nezákonně vycházel z toho, že internetové vysílání není hromadným sdělovacím prostředkem, což je v příkrém rozporu s ustanovením § 117 písm. a) tr. zákoníku, že trestný čin je spáchán veřejně, jestliže je spáchán veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobným účinným způsobem. I pokud by zdejší soud bral vážně úvahy soudu I. instance o velice úzkém a specifickém okruhu příznivců a diváků platformy provozované obžalovaným, bylo nutno zdůraznit, že sám obžalovaný připustil, že záznam vysílání uložil na Facebook a na YouTube, čímž se tento záznam stal dostupným i pro širší okruh diváků, včetně těch, kteří nemusí a priori souhlasit s veškerými informacemi vysílanými prostřednictvím tzv. [příjmení] vysílače, přičemž je obecně uznávaným faktem (aniž by zdejší soud chtěl argumentovat notorií, což v trestním řízení lze výhradně za zákonem stanovených důvodů), že podobné odkazy jsou někdy dokonce jako nevyžádaná pošta zasílány okruhu známých, přátel a rodinných příslušníků příznivců nějakého specifického vysílání či stránek s alternativními závěry oproti mainstreamovým za tím účelem, aby je sdíleli a šířili dál. Závěr okresního soudu o tom, že se nejednalo o hromadný sdělovací prostředek, byl tedy naprosto v rozporu s ustanovením trestního zákoníku.

52. Stejně tak odvolací soud odmítl názor prezentovaný prvním napadeným rozsudkem v tom směru, že s ohledem na velmi amatérské vysílání nemůžou skutečnosti v něm uváděné vyvolat obavy z ohrožení života nebo zdraví u člověka, „průměrné inteligence“. Blíže se KS vyjádřil v odst. 77-78 svého rozhodnutí. Podle něj OS zaměnil výraz, „průměrný občan“ za, „člověka s průměrnou inteligencí“.

53. Už ze záznamu staniční sestry o tom, jak byla vyděšena pacientka [příjmení], s ohledem na tvrzení, která užíval obžalovaný ve vztahu k dalším pacientům ležícím na stejném pokoji jako jeho matka, o tom, že jim léky nepodají a nechají je raději zabít, bylo podle názoru KS zřejmé, že přinejmenším ti byli bezprostředně tvrzeními obžalovaného, nikoliv však jeho internetovým vysíláním, znepokojeni. Nicméně v daném řízení je třeba se podrobně věnovat způsobilosti nepravdivých tvrzení vyvolat nebezpečí vážného znepokojení. V té souvislosti zdejší soud

zdůraznil, že okresní soud správně poukázal na to, že zmíněný trestný čin poplašné zprávy je trestným činem ohrožovacím, proto zákonodárce používá termín „nebezpečí“, protože zákonným znakem základní skutkové podstaty uvedené v § 357 odst. 1 tr. zákoníku není způsobení jakékoliv škody. To je případně až kvalifikačním znakem ve smyslu § 357 odst. 3 písm. c), e), respektive odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Podle okresního soudu by se zpráva, kterou i soud I. instance označil za nepravdivou, mohla jevit jako znepokojivá, nikoliv však poplašná. Nálezací soud však nedostatečně hodnotil to, že poplašná zpráva musí být jednak dostatečně konkretizována, jednak být takového charakteru, aby byla schopna takové vážné znepokojení vyvolat, i když k němu dojít nemusí. Plně postačí, že vážné znepokojení musí bezprostředně hrozit.

54. Dikci zmíněného ustanovení odpovídá i uznávaná soudní praxe, podle které je poplašnou zprávou třeba rozumět takovou objektivně nepravdivou zpravu, která je podle svého obsahu způsobilá vyvolat obavy z nějakých, byť i neurčitých budoucích událostí, které zasahují nepříznivě do života alespoň části obyvatelstva nějakého místa, například tak, že by došlo k ohrožení životů a zdraví lidí nebo majetku. Trestné je, jak již uváděl zdejší soud, úmyslné způsobení již pouhého nebezpečí vážného znepokojení části obyvatelstva na určitém území. Přitom postačí, že takové znepokojení bezprostředně hrozí, i když k němu reálně nedojde. K tomu KS doplnil, že podle usnesení Nejvyššího soudu ČR (NS) sp. zn. 4 Tdo 445/2019 ze dne 21. 5. 2019 musí být poplašná zpráva dostatečně konkretizovaná a takového charakteru, aby byla schopna vážné znepokojení vyvolat, i když k němu nemusí dojít, přičemž zpráva musí být způsobilá vyvolat takové nebezpečí vůči části obyvatelstva, kdy tou se rozumí větší počet než pojmy skupiny obyvatelů nebo lidí.

55. Obžalovaný bagatelizoval a šířil nepravdivé skutečnosti na podkladě nesprávných dedukcí nebo úmyslné manipulace (což mělo být ještě předmětem dalšího dokazování a především jeho vyhodnocení nálezacím soudem). Protože neviděl na chodbách zakryté mrtvoly, které ovšem mají být logicky co nejrychleji odvezeny do jiné k tomu určené a oddělené části nemocnice, tuto skutečnost ironizoval. Neviděl po chodbách chodit pacienty, jelikož do nemocnice se přijímali pouze ti, kteří měli tak závažné problémy, že byli tzv. ležáky. Poukazoval na nevytížení lékařů a sester, ač chodil do nemocnice až v době po ukončení obvyklého denního chodu a především po pracovní době ošetřující lékařky pacientky [příjmení]. Takové závěry a další relevantní výroky a komentáře učinil v době, kdy naopak vypětí zdravotnického personálu, jeho přesčasy a jeho úsilí vedly k přetížení zdravotníků a lékařů zabývajících se léčením nemoci Covid-19, což souviselo i s následnou argumentací KS. Tvrzení obžalovaného, že v nemocnici se v podstatě „flákají“ a mají prázdné pokoje, bylo rovněž nepodložené a lze je označit za nepravdivé za situace, kdy obžalovaný se dostavoval do FN výhradně po skončení řádné pracovní doby ošetřujícího lékaře a namísto toho, aby případně požádal o doplnění léčby právě ošetřujícího lékaře, komunikoval se službu konajícími lékaři.

56. V tomto kontextu bylo nálezacímu soudu uloženo, aby se v novém hlavním líčení se při hodnocení výpovědi obžalovaného a předmětného záznamu internetového vysílání zaobíral také tím,

že obžalovaný k dotazu státního zástupce (č. l. 306) odpověděl, že pokud uváděl, že ve FN dochází k zabíjení pacientů tím, že jim nejsou podávány léky na Covid, zda tedy věděl o nějakých dalších úmrtích, případně o kolika, odpověděl, že neví, tyto informace mu poskytnuty nebyly a nevěří,

že by mu poskytnuty vůbec byly. Obdobně reagoval i na dotaz předsedkyně senátu, kdy byl dotázán, zda měl nějakou informaci, že ve FN Plzeň umírá 80 % pacientů na Covid. Připustil, že takovou informaci neměl, ale v jiných zařízeních, kde nepodávají Ivermektin, podle statistik umíralo až 80 % pacientů podle toho, co uváděl prof. Rezek. Okresní soud se nezaobíral tím, že opětovně jde o potvrzení postoje obžalovaného, který připustil, že pokud něco řekne

nepravdivě, tak je to pouze z nedostatku informací, což ovšem obsahuje případný závěr přinejmenším o smíření se s tím, že taková informace je nepravdivá.

57. V té souvislosti totiž odvolací soud poukázal na to, že Fakultní nemocnice v Plzni je nejvyšším odborným zdravotnickým zařízením v rámci Plzeňského i Karlovarského kraje. Obžalovaný se takového jednání dopustil v době pandemie, dokonce za vyhlášeného nouzového stavu, jenž na tuto pandemii reagoval. Nouzovému stavu však není nutno věnovat větší pozornost, protože právě zmíněná pandemie samotná by byla skutečností podmiňující vyšší tr. sazbu podle 4. odst. § 357 tr. zákoníku. Vyhlášení nouzového stavu bylo až reakcí na zmíněnou pandemii. V té souvislosti nebylo nutno vůbec přihlížet ke stanovisku obhajoby k důvodnosti zákonnosti a legitimitě takových opatření, ale k tomu, zda okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, z níž vyplývá sazba hrozící obžalovanému v případě uznání viny, má věcnou souvislost s projednávanou trestnou činností. V tomto směru KS připomněl, že právě takovými okolnostmi se zabýval velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu (NS) pod sp. zn. 15 Tdo 110/2021, kdy se vyjadřoval ve vztahu k zákonnému znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu krádeže spočívající v tom, že čin byl spáchán za „jiné události vážně ohrožující život nebo zdraví lidí“, tedy zda může být naplněn i tím, že pachatel se dopustil krádeže v době výskytu koronaviru označovaného jako SARS-CoV-2 a způsobujícího epidemií onemocnění COVID-19. Došel k názoru, že nestačí jen časová a místní souvislost spáchaného činu s takovou událostí, ale je nutná i určitá věcná souvislost s ní, tedy, že se tato událost konkrétním způsobem projevila při spáchání trestného činu krádeže s tím, že uvedený vztah bude dán např. tehdy, jestliže zmíněná událost nebo omezení či jiná opatření přijatá v jejím důsledku a k jejímu řešení umožnila či usnadnila pachateli spáchání trestného činu, nebo pokud pachatel počítal s tím, že mu to umožní uniknout jeho odhalení a dopadení, anebo svůj čin zaměřil přímo proti těmto opatřením a omezením, aby je mařil či stěžoval. Právě v té souvislosti došel NS k závěru, že samotné vyhlášení nouzového stavu a spáchání činu za tohoto stavu není znakem kvalifikované skutkové podstaty, jelikož vyhlášení nouzového stavu, důvody, které k němu vedly, a veřejně dostupné informace o něm mohou mít podpůrný význam pro závěr, že v dané době a na daném místě došlo k určité „události vážně ohrožující život nebo zdraví lidí“ a že pachatel o tom alespoň měl a mohl vědět (§ 17 písm. b) tr. zákoníku). Obžalovaným šířená zpráva mohla vést k tomu, že by někteří pacienti nechtěli do FN nastoupit v obavách, že jim nebudou podávány příslušné léky, nemocnice je nechá zemřít, případně ti staršího věku či s určitým omezením kognitivních funkcí by mohli mít i pocit prezentovaný obžalovaným, že jde o nějaké nehumánní řešení důchodové reformy. Jednání obžalovaného směřovalo právě proti zájmu společnosti na zvládnutí epidemie Covid-19.

58. Za rozhodující považoval zdejší soud to, že nepravdivé informace šířené kvalifikovaným způsobem, kdy krajský soud nesdílel kategorický závěr okresního soudu o malé technické kvalitě celého pořadu, a v tomto směru se ztotožnil s námitkami odvolatele, by mohly vést k tomu, že celá řada lidí, kteří by s ohledem na svůj vážný stav vyžadovali už hospitalizaci a kyslíkovou podporu a podávání silnějších léků, by k lékaři či do FN vůbec nepřišla a mohli by zemřít doma. Podle předchozího rozhodnutí je poškozenou tedy i FN Plzeň, jelikož případné zhoršení zdravotního stavu nebo dokonce domácí úmrtí by mohla být pacienti či pozůstalými vykládána tak, že z důvodů uváděných v internetovém vysílání obžalovaného se nemocní snažili vyvarovat hospitalizaci právě ve FN Plzeň na základě informace, že tam nepodávají potřebné léky a raději pacienti nechají zemřít, což je v podstatě až osočení z hromadné vraždy, které se nepochybně muselo dotknout jednotlivých lékařů, zdravotních pracovníků i FN Plzeň jako právnické organizace. FN by ublížilo, pokud by k ní nastupovalo méně pacientů, finančně, navíc byla ohrožena její pověst i odborná kvalifikace v ní zaměstnaných lékařů a sester. Mohla rovněž očekávat konfliktnější komunikaci z řad případných pacientů a jejich blízkých, pokud ti by si své názory vytvořili na podkladě předmětného vysílání [příjmení] vysílače – [anonymizováno] [obec].

59. Navíc bylo nutné zohlednit, že obžalovaný v podstatě zneužil jednak povolené návštěvy matky, při které bylo respektováno jeho právo se před její neodvratnou smrtí s matkou rozloučit, jednak i své matky samotné, která byla v terminálním stádiu choroby a s četnými komplikacemi z dalších vážných nemocí. Pacientka [příjmení] nebyla schopna komunikovat jinak než případným mrknutím (přičemž bylo lze výrazně pochybovat o tom, zda s ohledem na své postižení v důsledku mrtvice prodělané dříve si vůbec uvědomovala, k čemu se mrknutím vyjadřuje). Hovor obžalovaného s matkou a jeho snaha, aby mu potvrdila jeho názor a souhlasila s použitím léku, který přinesl, má ovšem z diváckého hlediska v pořadu obžalovaného výrazný emoční náboj a jakoby ospravedlňuje následné, a to i nezákonné, chování obžalovaného, který si ostatně je vědom minimálně toho, že natáčel bez souhlasu nebo dokonce proti vůli dotčených.

60. Zdejší soud nezpochybnil silnou vazbu obžalovaného na jeho matku a stres, v němž se nacházel, připomněl však, že již při příchodu na oddělení nemocnice natáčel po chodbách, natáčel sesternu, natáčel pacienty, zdravotnický personál a ze záznamu vysílání počínaje 00:06:28 je zřejmé, že na svoji matku, jejíž kognitivní funkce byly v důsledku vážného onemocnění poznamenány, v podstatě tlačí a naléhavě jí pokládá otázky a - po její nezpůsobilosti komunikovat - uvádí, že „neví, co má dělat“. Navíc zmíněnou natáčenou situací využil následně v komentáři 00:07:09 až 00:07:12, kdy uvedl, že to byl jediný pokus o slovo, který z matky dostal, a on to bral, „asi, že to chce“, takže šel za doktorem. Přitom je nutno akcentovat i vlastní vyjádření obžalovaného při telefonním rozhovoru s prof. [příjmení] (00:43:54), kdy sám uvedl, že matka umírá a zbývá jí pár hodin. Z toho podle odvolacího soudu vyplynulo, že si byl vědom neodvratné situace, byť následně se dožadoval podání léků s tím, že jsou způsobilé situaci zvrátit. Je možné, že v tomto směru se projevoval exhibicionismus obžalovaného, nebo jeho přesvědčení, že rozumí všemu a nad něho není, nicméně je zřejmé, že měl připraven pořad, který začal natáčet okamžikem vstupu do nemocnice. Z toho bylo lze dovodit, že mu nešlo primárně o rozloučení se s matkou. V tomto kontextu KS znovu odkázal na to, že obžalovaný konzistentně jak před orgány činnými v trestním řízení, tak před znalkyní z odvětví psychologie odmítá svoji vinu s tím, že jednal v zájmu matky. Motivaci obžalovaného však nelze vykládat takovým způsobem s ohledem na závěry znalkyně [příjmení] [příjmení], a to nejen na podkladě jejích závěrů prezentovaných v písemném znaleckém posudku na č. l. 109 až 110, ale i s přihlédnutím k obsahu její výpovědi před soudem.

61. Znalkyně sice připustila, že hlavní motivací k trestnému chování byla silná emoční vazba obžalovaného na jeho matku a silná potřeba řídit její kvalitu života. Nicméně ve vztahu k pořízenému záznamu a jeho odvysílání (tedy šíření) zdůraznila také to, že obžalovaný se potřeboval pomstít, dal to na sociální síť, aby někoho poškodil a zneuctil (č. l. 378n). Okresnímu soudu bylo uloženo, aby v případě, že opětovně dojde po doplnění dokazování a jeho komplexním vyhodnocení k závěru, že nebyly naplněny všechny znaky tr. činů podle § 357 a event. § 184 tr. zákoníku, se zabíral i tím, jestli se ze strany obžalovaného s ohledem na tuto akcentovanou motivaci nejednalo případně aspoň o pokus k tr. činu ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

62. Zdejší soud měl tedy výhrady k závěrům okresního soudu o tom, že jednání nebylo způsobilé způsobit nebezpečí předpokládané šířením poplašné zprávy s ohledem na nízkou kvalitu celého pořadu a velmi úzký a specifický okruh příznivců takového vysílání, protože, jak již bylo uvedeno, záznamy takových pořadů jsou zasílány jako odkaz v nevyžádaných spamech či v mailových zprávách zasílaných dalším osobám, většinou obdobného věku, jako jsou jejich rozesílatelé. Tuto skutečnost nebylo lze podceňovat i s ohledem na to, jakým způsobem se projevovali podporovatelé obžalovaného v telefonních rozhovorech, které byly prezentovány v internetovém vysílání.

63. V další části svého předchozího usnesení se odvolací soud vyjadřoval k důvodům, pro které došel k závěru o důvodnosti podezření z přečinu pomluvy. Shledal správným původní názor policejního orgánu, jenž v usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 18. 6. 2021 (č. l. 2-8)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová.

spatřoval v jednání obžalovaného nejen zločin šíření poplašné zprávy podle § 357 odst. 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, ale také přečin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Pokud státní zástupce tento právní názor následně nesdělil, vytkl policejnímu orgánu, že nepředložil dostatek konkrétních podkladů pro důvodné podezření, že byly naplněny všechny požadované zákonné znaky § 184 a podal obžalobu, v níž tato právní kvalifikace chyběla, je nutno zdůraznit, že jeho závěr vycházel z nedostatečného vyhodnocení záznamu internetového vysílání obžalovaného s obsahem podaného vysvětlení prof. [příjmení]. Oproti tomu KS souhlasil, že ve vztahu k MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] - i s ohledem na jejich vyjádření v rámci svědecké výpovědi před soudem prvního stupně - nebylo zjištěno dostatek konkrétních skutečností, které by mohly nadále udržet názor, že i tito lékaři jsou poškozenými ve smyslu § 184 tr. zákoníku. Podle nich samotných důsledky jednání obžalovaného nebyly takové, aby se v tomto směru cítili poškozenými.

64. Naprosto odlišná situace byla podle zrušovacího usnesení u prof. MUDr. [příjmení], Ph.D. Soud II. instance připomněl výroky, které akcentoval i policejní orgán ve vyhodnocení předmětného záznamu, výroky, které považoval za podstatné i okresní soud a uváděl je ve své argumentaci a konečně i doplnění této argumentace ze strany odvolacího soudu. Zdůraznil, že po celou dobu, kdy obžalovaný svůj pořad prokládal neoprávněnými nahrávkami MUDr. [příjmení], byla na obrazovce jeho podobizna, s uvedením jeho funkce a pracovními kontakty. Navíc výroky, které uváděl obžalovaný, nebyly jen urážlivé z pohledu obecné komunikace, ale především snižovaly odbornou autoritu tohoto lékaře, jeho pracovní zařazení i jeho odborné schopnosti. Většinu televizního vysílání byly komentář a další záznamy uváděny právě s fotografií tohoto poškozeného. Prof. [příjmení] mluvil do telefonu velice smířlivě, vědom si předpokládaného úmrtí pacientky [příjmení] a dopadu takového faktu na obžalovaného, reagoval přiměřeně i tehdy, pokud jednání obžalovaného ve vztahu k němu gradovalo, stávalo se důraznějším, až agresivním. To obžalovaný, „přivedl k dokonalosti“ svým výrokem v 00:57:08, v němž uvedl, „vy, kteří tvrdíte, že neexistuje na to prakticky lék a odmítnete tím pádem něco, co je ověřené, a máte výsledky takový, že vám tady umírá milion lidí, který v tej brněnskej nebo košické nemocnici neumírají.“ Lze určitě pochopit určitou nadsázku, nicméně obžalovaný v té době, ani v době vysílání – jak již bylo vysvětleno - nedisponoval jakýmkoliv statistickými údaji o smrtelnosti pacientů léčených na Covid-19 ve FN Plzeň. Z tohoto pohledu se jevila být tato jeho argumentace nepravdivou, ať už ve vztahu k § 357 tr. zákoníku nebo i § 184 tr. zákoníku. Navíc podle odvolacího soudu nebylo lze pominout ani další komentář (01:00:18), v němž ve vztahu k poškozenému [příjmení] obžalovaný uvádí, že pro něj (míněno prof. [příjmení]) jsou jediná partneři nadnárodní společnosti, které zakazují Ivermektin a podobné věci, aby mohly prosadit své vakcíny. P. Hlávka připustil, že to dodává on sám, ale s tím, že z přístupu prof. [příjmení] to úplně logicky vyplynulo. Obžalovaný navíc na podkladě nepřesné informace došel k závěru, že to je právě prof. [příjmení], kdo zakázal ve FN podávat jím navrhované léky, nebral následně do úvahy ani vyjádření samotného poškozeného, že je odpovědný pouze za ty pacienty, které sám léčí, že podání zmíněných léků nedoporučuje, ani vyjádření dalších lékařů, která tento předpoklad vyvraceli.

65. Okresnímu soudu bylo v té souvislosti vytknuto, že se možností rozšíření právní kvalifikace blíže nezaobíral ani za situace, kdy poškozený [příjmení] jednoznačně poukázal na to, že v souvislosti se záznamem předmětného vysílání dostával více e-mailů právě na pracovní mail, většinou v negativním slova smyslu, po shlédnutí záznamu měl silně negativní emoce, protože údaje tam prezentované a fakta, jakým způsobem byla komentovaná, a jejich výklad obžalovaným byly jednoznačně směřující k poškození jeho osobního jména, pracovní pověsti, kdy ta interpretace byla velmi agresivní s tím, že léčebnými postupy zabíjí ve FN nemocné.

66. Nicméně vzhledem k tomu, že většina vysílání byla doprovázena fotografií a pracovními kontakty na poškozeného [příjmení], který potvrdil, že ty negativní e-maily mu chodily na jeho pracovní e-mail, tedy na kontakt, který byl prezentován vizuálně v předmětném vysílání, zdejší

soud došel k závěru, že existuje důvodné podezření, že obžalovaný ve své nekompetentnosti, s pokřiveným vnímáním reality a v rámci svého exhibicionismu opakovaně sděloval o poškozeném [příjmení] nepravdivé údaje, které byly způsobily značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, byť bylo lze souhlasit s tím, že nebylo lze očekávat, že bude poškozen u odborné veřejnosti či zaměstnavatele. Pokud jde o poškozeného [příjmení], bylo nutno v té souvislosti zdůraznit, že součástí jeho práce bylo mj. vyznat se v postupech při léčbě Covidu-19, protože z pozice místopředsedy České společnosti intenzivní medicíny se i sám osobně podílel na vypracování některých doporučených postupů pro pacienty, kteří mají kritický, tzn. život ohrožující, průběh Covidu-19.

67. Z toho důvodu KS zavázal okresní soud, aby sám vyřešil, které z konkrétně uváděných údajů na adresu poškozeného [příjmení] byly nepravdivé, a aby vycházel rovněž z toho, že i tady se jedná o ohrožovací delikt, jehož zákonným znakem není způsobení škody či újmy. Naproti tomu zdejší soud s ohledem na případné spáchání trestného činu pomluvy veřejně přístupnou počítačovou sítí akcentoval, že by obžalovaný v případě uznání viny i tímto trestným činem, což není vyloučeno s ohledem na odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného, musel být postihován i podle 2. odstavce § 184. Zdejší soud vytkl nalézacímu soudu i to, že ve vztahu k následkům jednání obžalovaného na pověst poškozeného [příjmení] nevzal do úvahy ani to, že tento svědek nepátral po tom, zda ostatní lékaři začali pochybovat o jeho odborné erudici, ale u svých přátel a známých bez lékařského vzdělání zaznamenal určité pochybnosti, protože předmětný záznam byl velmi zdařile nejen sestříhán, ale i poměrně cíleně okomentován v rámci toho negativního vyznění, takže byli lidé, kteří nejsou v medicíně zbláhli, ale pohybují se v jeho okolí, kteří nepochybně zapochybovali, jestli něco na tom v podstatě není pravda, protože tam byly i různé komentáře týkající se vazeb na firmy, případně na jakési účelové jednání nepodávat lék laciný, jak to zaznamenal (č. l. 371 p. v. až 372).

68. S ohledem na shledané vady ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a d) tr. řádu (a to i pro nedostatečné vypořádání se s tím, že žalovaný trestný čin je trestem ohrožovacím), rozhodl KS v neveřejném zasedání za podmínek § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu o vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí podle § 259 odst. 1 tr. řádu v neveřejném zasedání. Uložil v té souvislosti – vedle závazného právního názoru o beztrestnosti obžalovaného ve vztahu k výroku o tisících úmrtí v důsledku vakcinace – závazné pokyny k doplnění dokazování podle § 264 odst. 1 tr. řádu.

69. Uložil nalézacímu soudu, aby (pokud nezíská souhlas obžalovaného a státního zástupce ke čtení znaleckého posudku o zkoumání duševního stavu obžalovaného) předvolal soudní znalkyni MUDr. [příjmení] ke stvrzení závěru jejího posudku založeného na č. l. 93 až 97. Dále uložil odstranit rozpor mezi závěry o příčině úmrtí paní [příjmení], které OS uváděl v odůvodnění tehdy napadeného rozhodnutí, a mezi listem o prohlídce zemřelé založeným v příloze č. 1 – zdravotní dokumentaci zemřelé s tím, že pokud bude mít soud prvního stupně nadále pochybnosti o příčině její smrti, opatří si další důkaz, který umožní, aby učinil kategorický závěr o příčině úmrtí, tedy o tom, zda se jednalo o důsledek virového onemocnění Covid-19 a s ním související virovou pneumonií. Přitom se OS měl vypořádat s tím, že z této zdravotnické dokumentace dále vyplývá, že paní [příjmení] byla přijata do nemocnice 6. 3. 2021 mimo jiné s renální insuficiencí a podezřením na bakteriální superinfekci. Proto měl nalézací soud posoudit, nakolik byla pacientka orientována v době, kdy s ní komunikoval obžalovaný, jelikož ten zaznamenal, že si sundávala kyslíkovou masku, což je zaznamenáno i ve zdravotnické dokumentaci s tím, že v záznamu z 9. 3. 2021 je poznámka o tom, že pacientka si opakovaně kyslíkovou masku sundává. To zdejší soud považoval za významné pro závěr o posouzení kognitivních funkcí matky obžalovaného v době, kdy ji obžalovaný intervenoval s žádostí, aby se mu vyjádřila, zda má jít za lékařem a zda bude užívat zmíněné léky.

70. Dále KS uložil okresnímu soudu, aby si vyžádal zprávu SÚKL o tom, jaké jsou kontraindikace pro podání léků obsahujících účinnou látku Ivermektin a Isoprinosine, se zaměřením na

chronické onemocnění ledvin s podezřením na bakteriální superinfekci. Pro případ, že by tato zpráva nebyla dostačující, měl si OS vyžádat příslušné odborné vyjádření, případně i znalecký posudek. Od SÚKL si měl opatřit i stanovisko k tomu, jaký je současný náhled na účinnost podávání výše zmiňovaných léků při onemocnění Covid-19 pacientům, kteří jsou v těžším stavu na ventilaci, a zprávu k případné aplikaci léku Remdesivir pacientům v těžkém stavu.

71. V každém případě, a to i pro případ vyhlášení opětovně zprošťujícího rozsudku, byl OS zavázán, aby po provedení úplného dokazování následně své závěry promítl do přezkoumatelného rozhodnutí ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu v návaznosti na ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, s tím, že srozumitelným a logickým musí být i popis skutku v případě opětovného rozhodnutí o vině alespoň zčásti projednávané trestné činnosti tak, aby výrok odpovídal i požadavkům ustanovení § 120 odst. 3 tr. řádu. Větší pozornost měl okresní soud zaměřit na prokazování subjektivní stránky žalovaného trestného činu i trestného činu, jenž může být shledáván jako pomluva ve vztahu k poškozenému [příjmení], a to i na podkladě argumentů zrušovacího usnesení, jež vyplývají z konkrétních výroků obžalovaného, případně jím použité obhajoby a objektivních listinných důkazů.

72. Pro případ, že OS dojde ke skutkovým závěrům o naplnění všech formálních znaků trestných činů, anebo aspoň k závěru o pokusu některého z nich, zdejší soud argumentoval povinností závěry přesvědčivě odůvodnit nejen ve vztahu k výroku o vině, ale případně i ve vztahu k navazujícímu výroku o trestu. Tam by se podle KS měly promítnout skutečnosti, na které okresní soud odkazoval v 18. odstavci svého odůvodnění ve vztahu k osobě obžalovaného a situaci, v níž se nalézal. Naproti tomu by OS měl zohlednit i tu skutečnost, že při pandemii a v důsledku ní vyhlášeného nouzového stavu jsou zvýrazněny psychické a depresivní stavy obyvatel, především těch rizikových v důsledku staršího věku či dalších chronických onemocnění. Logicky by tak musel ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku zohlednit nejen okolnosti případu a poměry obžalovaného jako případného pachatele v době rozhodování o trestu, a také možnosti jeho nápravy, které vyplývají z jeho přístupu k projednávané věci, zčásti z jeho obhajoby a zčásti i z negativních rysů jeho osobnosti tak, jak uvedla soudní znalkyně z oboru psychologie. Již v tomto stádiu řízení však odvolací soud zdůraznil, že pokud nebude opatřen nějaký důkaz nasvědčující opaku, bylo by možno posuzovat jednání obžalovaného jako exces z života řádného občana, a proto by mu neměl hrozit nepodmíněný trest odnětí svobody. Současně KS uložil soudu I. instance, aby při případných úvahách o druhu trestní sankce vyhodnotil právě závěry znaleckého posudku z oboru psychologie, a to včetně případné nutnosti kontrolovat určitou dobu chování obžalovaného i s ohledem na to, že ten se sám považuje za oběť, zatímco má sklon popírat jakékoliv vlastní selhání a jeho asociální dispozice se projevují v tom, že si životní situace vyhodnocuje podle svého egocentrismu a vždy si najde vnějšího viníka konfliktních situací, jelikož se u něho projevuje nikoliv zkreslování reality, ale neschopnost racionálního vzhledu, kdy plnohodnotně nevnímá danou komunikaci, což je označováno za tzv. stresovou hluchotu. Poukázal v té souvislosti i na to, že podle soudní znalkyně se obžalovaný dokáže toliko formálně krátce adaptovat, ale delší adaptační proces nezvládá a obtížně připouští jiný názor.

73. Pro případ, že by nalézací soud dospěl k závěru o jeho vině a zvažoval uložení trestu, měl podle pokynů zdejšího soudu posoudit, byť mu to bylo dáváno toliko do úvahy, zda by neměl dovyslechnout soudní znalkyni [příjmení] et Mgr. [jméno] [příjmení] také k tomu, jestli by doporučovala uložení nějakého psychologického programu a jestli je vůbec možné nějaké působení s ohledem na negativní rysy jeho osobnosti, kdy podle jejích závěrů vzdoruje společenským normám a autoritám, nepřipouští správnost jiného názoru a preferuje zákon odplaty. Okresní soud by v takovém případě měl případně uvažovat i o tom, zda nelze nějakým způsobem zabránit obžalovanému v šíření nepravdivých skutečností.

74. Konečně soud II. instance připomněl, že pokud by nalézací soud shledal zákonné podmínky pro uznání viny jak ve vztahu k šíření poplašné zprávy, tak ve vztahu k pomluvě poškozeného [příjmení], musel by ukládat úhrnný trest podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku v sazbě přísněji trestného

činu, avšak s tím, že spáchání dvou trestných činů by obžalovanému přitěžovalo a mělo by být rovněž zohledněno při rozhodování o trestu.

75. Pokud jde o aktuálně přezkoumávaný odsuzující rozsudek, zdejší soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Pokud jde o procesní postup předcházející vydání aktuálně napadeného rozsudku, došel zdejší soud k závěru, že soud prvního stupně plně respektoval právo obžalovaného na obhajobu a striktně postupoval podle příslušných ustanovení trestního řádu, která slouží ke zjištění skutkového stavu věci.

76. Okresní soud respektoval – s jedinou výjimkou -všechny pokyny k doplnění dokazování, dokonce vyslechl i znalkyni z oboru psychologie, jejíž výslech mu byl dáván tolik do úvahy, a respektoval právní názor ve vztahu k tomu, že nadále nelze považovat za trestné jednání obžalovaného vztahující se k jeho výrokům, že vakcíny jsou pokusy na lidech a vedou k tisícům úmrtí. V tomto směru lze blíže odkázat na závěry zrušovacího usnesení zdejšího soudu.

77. Nálezací soud nepochybil ani v tom směru, že nevyhověl uplatněným důkazním návrhům obhajoby na výslech svědků pro MUDr. [příjmení], MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] a nevyhověl ani návrhu na provedení listinných důkazů - 52 studií potvrzujících, že lék Ivermektin má mnohonásobně vyšší účinnost než Remdesivir. K tomu je nutno znovu zdůraznit, že zdejší soud se nezaobírá již výroky obžalovaného ve vztahu k vakcínám, jak již bylo opakovaně vysvětleno, ale neřeší ani to, která část odborníků měla pravdu ve způsobu léčení onemocnění Covid-19. Ostatně na to již zdejší soud upozorňoval i v rámci svého předchozího usnesení sp. zn. 8 To 205/2022. Podle tohoto usnesení ani zdejší soud ani soud I. instance v trestním řízení nejsou kompetentní k posouzení toho, jaký způsob léčby a v jakém stádiu onemocnění měl být v rozhodné době používán. Navrhované důkazy se přitom měly opírat výhradně o svědecké výpovědi lékařů, kteří nebyli přítomni jednání obžalovaného v nemocnici, ani neměli vztah k jeho odvyšlávanému pořadu. Obhajoba fakticky navrhovala vyslechnout svědky - experty, což je institut vlastní anglosaskému soudnímu systému, nikoli však systému kontinentálnímu, který striktně rozlišuje mezi úlohou svědka, tedy osoby, která nějakou dokazovanou skutečnost vnímala svými smysly, a experta, tedy zpracovatele odborného vyjádření či soudního znalce, který se vyjadřuje toliko k odborným otázkám, nikoli ke zjištění skutkového stavu věci.

78. S ohledem na graficky zvýrazněný text v předchozím odstavci neměl odvolací soud důvodu pochybovat o tom, že to, co uváděli o způsobu léčby v zahraničí jak Mgr. [jméno], tak především JUDr. [příjmení], a to včetně podrobného vysvětlení této situace posledně jmenovaným obhájcem ve veřejném zasedání o odvolání, vlastně nemá vztah k tomu, co se obžalovanému dává za vinu. Proto také předseda senátu odvolacího soudu při odůvodňování vyhlášeného rozsudku poukázal na to, že zdejší soud nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení obhájce JUDr. [jméno] [příjmení], a to ani ve vztahu k tomu, co uváděl v písemném kvalifikovaném odůvodnění odvolání, tak ve vztahu k jeho podrobnému odůvodnění při veřejném zasedání, kde uváděl i statistické údaje. Pokud se totiž zdejší soud ve svém předchozím rozhodnutí vyjadřoval k jednotlivým momentům zachyceným na DVD nosiči se záznamem odvyšlávaného pořadu, bylo to výhradně z toho důvodu, aby upozornil okresní soud na to, že do hodnocení důkazů nezahrnul všechny důkazy, které provedl, což podle názoru zdejšího soudu vyjádřeného v předchozím rozhodnutí vedlo k logickým rozporům mezi obsahem zmíněných důkazů a hodnotícími závěry okresního soudu, přičemž nelze opominout ani výše specifikované závazné pokyny k doplnění dokazování tak, aby soud prvního stupně měl dostatek podkladů pro své meritorní rozhodnutí.

79. Jednou z námitek obhajoby byla i již zmiňovaná zásada obžalovací, kdy obžalovaný prostřednictvím svých obhájců namítal, že neměl být souzen i pro přečin pomluvy ve vztahu k prof. MUDr. [příjmení], neboť takové jednání mu v popisu skutku v obžalobě státního zástupce nebylo dáváno za vinu. K tomu se již zdejší soud blíže vyjádřil v souvislosti s tím, co

uváděl k závěrům svého předchozího rozhodnutí, kdy již uvedl, že je nutno rozlišovat mezi popisem skutku a skutkem, který je předmětem řízení jako takovým. Ostatně k tomu lze vztáhnout i další námitku obhajoby, podle níž – za předpokladu, že právo platí pro všechny stejně – měli být pro šíření poplašné zprávy spíše stíháni prof. [příjmení] kvůli tvrzení o mrazácích plných mrtvol nebo zastupitel Řeporyjí [jméno] [příjmení] za své výroky ve vztahu ke spoluobčanům, kterým přál válku a utrpení. Jen pro pořádek je nutné zdůraznit, že o tom, zda je někdo stíhán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu rozhoduje policejní orgán a především dozorující státní zástupce. Soud rozhoduje výhradně tehdy, pokud je k němu podána obžaloba na konkrétní osobu, jinak mu nepřísluší, aby při absenci obžaloby ve vztahu ke konkrétní osobě, jakkoli ohledně takové osoby jednal, natož rozhodl.

80. Zdejší soud již ve své poznámce v průběhu připomenutí závěrů předchozího rozhodnutí, poukázáním na logický rozpor mezi hodnotícími závěry a obsahem některých důkazů, připomínal některé stěžejní okamžiky zachycené v předmětném pořadu obžalovaného, kdy se vyjadřoval i k tomu, jakým způsobem se obžalovaný choval v nemocnici, jak vystupoval vůči jednotlivým lékařům, jak s nimi polemizoval a choval se agresivně. To bylo uvedeno z toho důvodu, aby si okresní soud znovu uvědomil svoji odpovědnost za to, že má do hodnocení důkazů zahrnout všechny důkazy s tím, že každý z nich a následně všechny ve svém komplexu musí být hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Přitom odvolací soud připomněl, že mu nepřísluší, aby takové hodnocení prováděl jako soud první, tím spíše, že v předchozí věci vedené pod sp. zn. 8 To 205/2022 přezkoumával první zprošťující rozsudek. Jak již zdejší soud naznačil výše, v žádném případě neukládal závazný pokyn, jak hodnotit ten který důkaz, což vysvětlil i s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu v poznámce psané kurzivou.

81. Navíc je nutno zdůraznit, že odvolací soud v té souvislosti poukazoval na určitý kontext, logickou provázanost a také na okolnosti, které předcházely či doprovázely ten který problematický výrok či postup obžalovaného ve Fakultní nemocnici Plzeň. Právě v té souvislosti zdejší soud psal o ironizování profesora [příjmení] a nedopatřením také o tom, že obžalovaný měl po svém telefonickém telefonu s profesorem [příjmení] další lékaře upozorňovat na to, že pan profesor podání jím navrhovaného experimentálního léku doporučil, zatímco v realitě se jednalo tolik o zmínku o možnosti podání. To ostatně následně vedlo k tomu, že odvolací soud při přezkoumání aktuálně napadeného odsuzujícího rozsudku ve svém meritorním rozhodnutí následně neopakoval nic o tom, že by obžalovaný pořizoval mobilním telefonem zvukové a obrazové záznamy pacientů, své matky, lékařů a zdravotního personálu, aniž by k tomu měl jejich souhlas, neboť v tomto směru bylo možné souhlasit s obhajobou tak, že by se jednalo o jednání, které by bylo na místě řešit cestou občanskoprávní. Ze stejného důvodu krajský soud vypustil z popisu skutku i to již zmiňované tlumočené doporučení profesora [příjmení] dalším lékařům a ironické výrazy ve vztahu k profesoru [příjmení] a další skutečnosti, které nemohou být znakem projednávané trestné činnosti. Proto zdejší soud následně upravil popis skutku tak, jak jej vyhlásil tímto rozsudkem soudu II. instance.

82. Tím se krajský soud opětovně dostává ke konkrétním námitkám obhajoby, jež stanovily limity přezkumné povinnosti.

83. Znovu tak lze zdůraznit, že zdejší soud se nevyjadřuje ke způsobu uplatňované léčby za situace, kdy všichni lékaři ve fakultní nemocnici postupovali lege artis, tedy tak, jak zdejší soud vysvětlil již ve svém předchozím zrušovacím usnesení. Nelze vyloučit, že obsah zmíněného pojmu se do budoucna bude měnit na podkladě nových studií, nových zpráv a nových dat, proto právě odvolací soud nepovažoval tvrzení obhájce [příjmení] ve vztahu k účinnosti jím zmiňovaných léků za nepravdivá. Znovu je nutno zdůraznit, že zatímco v předchozím zrušovacím usnesení zdejší soud poukazoval i na způsob chování obžalovaného ve FN a rozebíral důkazní situaci i ve vztahu k těm pasážím vysílání obžalovaného, jimiž se okresní soud původně nezaobíral, je nutné znovu zdůraznit, že v tomto řízení není obžalovanému dáváno za

vinu to, jak se nevhodně, promyšleně, manipulativně a až agresivně choval ve fakultní nemocnici, v tomto směru lze poukázat i na motiv naznačený znalkyní z oboru psychologie, tedy silnou emoční vazbu obžalovaného na jeho umírající matku, nicméně obžalovanému se dává za vinu výlučně to, co uvedl jako nepravdivé skutečnosti jak ve vztahu k Fakultní nemocnici v Plzni, tak ve vztahu k prof. MUDr. [příjmení], tedy šíření takových nepravdivých tvrzení prostřednictvím internetu.

84. V té souvislosti nelze odhlédnout od námitek obhajoby ve vztahu k formě zavinění obžalovaného, kdy oba obhájci zdůrazňovali, že obžalovaný toliko převzal na podkladě veřejně dostupných informací závěry o vhodnosti léčby onemocnění Covid-19 léky Ivermektinem a Isoprinosinem, a to i s ohledem na klinické úspěchy takové léčby kupříkladu ve FN u sv. Anny v Brně, v Košicích i jinde, a to i v zahraničí. Obhajoba tedy poukazuje na to, že obžalovaný vzal za svůj jeden z pohledů na vhodnou léčbu zmíněného onemocnění, tudíž byl v rozhodné době přesvědčen o tom, že se jedná o zprávu pravdivou a o tom je přesvědčen dodnes. V té souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že krajský soud se ve svém předchozím rozhodnutí zabýval i tím, odkdy mohl obžalovaný případně vědět, že ve vztahu k léčbě jeho umírající matky, která se nacházela v terminálním stádiu s předpokladem úmrtí v řádu hodin či dnů by takový lék mohl výrazně pomoci i přes další doprovodná onemocnění pacientky a skutečnost, že do nemocnice byla převezena až desátý den nemoci. K tomu je na místě uvést, že zdejší soud sice nemá důvodu ustupovat od dříve předběžně zaujatých závěrů v tomto směru, nicméně musel reflektovat na to, že obžalovaný byl napadeným rozsudkem uznán vinným nikoli pro své chování v nemocnici a svá tvrzení o efektivitě jím předkládaných léků, ale výhradně za to, co uvedl ve vyslání jako zprávu nepravdivou, a to úmyslně.

85. Je nutno připomenout, že podle uznávané soudní praxe by se obžalovaný mohl dovolávat toho, že převzal názory určité skupiny odborníků výlučně tehdy, pokud by obžalovaný ve svém pořadu sděloval svůj úsudek, výslovně dovozený z konkrétních pravdivých okolností, kupříkladu právě odborných článků a názorů části odborníků, jejichž tvrzení obžalovanému konvenovala, ale výhradně tehdy, pokud by se jednalo o úsudek, v němž by obžalovaný výslovně uvedl, že jde o jeho výklad daných okolností, ale není odborníkem a nic bližšího o tom neví (usnesení NS sp. zn. 3 Tdo 1031/2021 ze dne 26. 10. 2021). Pokud sama obhajoba, prostřednictvím JUDr. [příjmení] poukázala na to, že i postup lege artis se v průběhu času mění (což obhájce demonstroval objevem penicilinu, a to v době, kdy jediným správným postupem lege artis byla v případě onemocnění anginou procedura pouštění žilou), není skutečně zřejmé, zda názory odborníků, o něž se opírala obhajoba, nebudou do budoucna považovány po doplnění dalších studií a dat právě za ty názory, jež odpovídají posunu v pojmu lege artis, protože nelze kategoricky tvrdit, který z odborných názorů na léčbu covidu je ten správný. Jedná se o stále, „čerstvé“ onemocnění, u něhož se poznatky a léčebné přístupy stále ještě vyvíjejí a denně mění, proto se nelze spolehnout pouze na statistická data, nýbrž je nezbytné hodnotit i nové poznatky a výzkumy, které nade vší pochybnost potvrzují účinnost léku Isoprinosine v boji proti virovému onemocnění Covid-19, obdobně argumentoval i ve vztahu k Ivermektinu. V tomto směru lze na tuto obhajobu navázat.

86. Ta se vyjadřuje jednak ke znaku nepravdivosti zpráv ve smyslu zločinu šíření poplašné zprávy, jednak k tomu, zda obžalovaný jednal úmyslně, a to ve vztahu k oběma trestným činům, jimiž byl rozsuzujícím rozsudkem soudu I. instance uznán vinným. Obhájce Mgr. [jméno] akcentoval, že obžalovaný byl subjektivně přesvědčen, že mluví pravdu, a to na základě jím získaných informací, a tento obhájce ve veřejném zasedání o odvolání zdůrazňoval, že obžalovaný se na podkladě informací, jimiž disponoval, logicky domáhal toho, aby tyto léky byly podány jeho mamince a pokud to bylo odmítnuto, nelze mu vyčítat, že poukazoval v případě absence takové léčby na možnost, „zapříčinění nějakého zbytečného úmrtí“.

87. K tomu je nutno uvést, že obžalovaný nedisponoval žádnými podklady ve vztahu k tomu, že ve FN Plzeň dochází k zabíjení pacientů a nechávají je tam umírat tak, že jim nepodávají existující

léky Ivermektin a Isoprinosin, své matce nejprve řekl, že v uvedené nemocnici nechají lidi raději umřít než by jim poskytli uvedené léky a sdělil dvěma dalším pacientkám na pokoji, kde ležela jejich matka, že stejně zemřou, protože jim lékaři nedají potřebné léky. Těm ostatně podle provedeného dokazování řekl i to, že existuje vyzkoušený lék, který by mohl zachránit jeho matku i tyto pacientky, ale ten že jim nedají a že tam takhle všechny zabijí. Navíc v rámci odvysílaného pořadu obžalovaný rovněž sdělil, že v uvedené nemocnici se snaží konečně udělat důchodovou reformu a uváděl, že se tam snaží ty důchodce zlikvidovat (původně zdejší soud ve zrušovacím usnesení používal z důvodu formální logiky slovo „zabít“). Obžalovaný tedy mohl uvádět, pokud by uvedl své zdroje, že ve fakultní nemocnici mohou na podkladě takového jednání, tedy nepodávání jím uváděných léků, umírat lidi, tudíž může docházet ke zbytečným úmrtím.

88. Nemohl však za situace, kdy neměl žádné podklady ke smrtlosti ve fakultní nemocnici, jak vyplynulo již z hodnocení předchozích důkazů, na což upozornil krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí, tvrdit, že jde o důchodovou reformu, že tam lékaři nechají lidi raději umřít (což evokuje křivé obvinění z trestného činu vraždy spáchané opomenutím) nebo dokonce tam všechny zabijí (což by dokonce evokovalo obvinění z hromadného páchaní trestného činu vraždy aktivním způsobem, ev. dokonce z tr. činu obecného ohrožení odle § 272 tr. zákoníku). Pokud však obžalovaný uváděl ve svém pořadu ty pasáže, které výše akcentoval zdejší soud, včetně toho, že když se někteří pacienti do nemocnice dostanou po pozitivním testu na Covid-19, „je to konečná“, tvrdil jednoznačně nepravdivě, že ve FN nechávají umírat všechny pacienty, a to s motivem vyřešit důchodovou reformu. K tomu je nutno zdůraznit, že zdejší soud se vůbec nezaobíral tím, že obžalovaný na jednu stranu hovořil o tom, že onemocnění Covid-19 je „podvodem“, zatímco vzápětí připouštěl, že takové onemocnění existuje a zdůrazňoval, kolik lidí v ostatních nemocnicích, kde se nepoužívají jím uváděné léky, zbytečně umírá. Dokazuje to jen způsob komunikace obžalovaného, který na straně jedné zpochybňuje jakoukoli existenci vážného onemocnění, aby ji na straně druhé připouštěl a zpochybňoval léčbu lege artis. Pokud by namísto svých kategorických a absolutních tvrzení obžalovaný uváděl cosi o „zbytečných úmrtích“, nemohl by být za takové výroky trestně stíhán.

89. Je nutno znovu a naposledy akcentovat, že odvolací soud neřeší porušení ústavního práva na svobodu projevu, neboť omezení tohoto práva ústava připouští a provádí ji mimo jiné i ve zvláštní části trestního zákoníku, nejde ani o to, že jestli vakciny měly být podávány či neměly být podávány a jaké jsou případná rizika a případné fatální důsledky vakcinace, neřeší ani to, kdo z lékařů a dalších odborníků měl pravdu ve vztahu ke správnému způsobu léčby předmětného onemocnění. Tento soud výlučně projednává výroky obžalovaného, které uváděl již v nemocnici nebo ve svém komentáři a které zazněly v jeho internetovém vysílání.

90. Okresní soud v tomto směru převzal mnoho pasáží z argumentace předchozího zrušovacího usnesení, jak již bylo naznačeno ve vztahu k tomu, co uváděl obžalovaný [příjmení] lékařům o obsahu telefonátu s prof. [příjmení] včetně pochybení, jehož se dopustil tento soud, a do výroku zahrnul i ty doplňující okolnosti, jež nelze považovat za zákonné znaky projednávaných trestných činů, proto je následně zdejší soud při svém novém rozhodnutí upravil a některé pasáže z výroku vypustil.

91. Přitom nebylo lze odhlédnout od výroku obžalovaného o tom, že „člověk může uvádět nepravdu, když nemá dostatek informací, a také to, že „nevěděl, komu má věřit“, nicméně ani tyto souvislosti nemohly obžalovaného oprávnit k výrokům, jež uvedl ve svém pořadu, který šířil internetovou sítí, a které byly jednoznačně nepravdivými tvrzeními.

92. K námitkám obhajoby do subjektivní stránky, tedy formy zavinění obžalovaného, je nutno zdůraznit, že profesoru [příjmení] obžalovaný v telefonickém hovoru uváděl, že ve FN umírá „milion“ lidí, kteří v jiných nemocnicích neumírají a v témže rozhovoru používal i to, že ve FN umírá 80 % pacientů, přitom však před nalézacím soudem připustil, že neměl, ani si nevyžádal, žádné údaje o smrtlosti v důsledku onemocnění Covidem, přitom v tomto směru nešlo ani o

jeho úsudek chybně vyvozovaný z části veřejně uváděných odborných názorů či předložených studií. Nelze pominout tudíž ani tu skutečnost, že obžalovaný sám spolupacientce své matky bezostyšně lhal o tom, že ten lék na Covid, který jim může pomoci, je, „starý už 40 let“, přičemž ta mu logicky oponovala, že před těmi lety takové onemocnění nebylo. Na to konto obžalovaný bez mrknutí oka připustil, že před 40 lety ne, ale že, „již stovky a tisíce pacientů byly tímto způsobem vyléčeni“ (CD na č. l. 223 v 00:14:38).

93. V té souvislosti je nutno zdůraznit, že zdejší soud považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, a to jak ve výrokové části (§ 120 odst. 3 trestního řádu), tak v jeho argumentaci, jež plně neodpovídala požadavkům upraveným v ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Zdejší soud proto po zrušení výroku o vině podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu pro nepřezkoumatelnost sám popis skutku upravil, přičemž specifikoval stručněji a výstižněji jen ta jednání, která naplňovala znaky projednávaných trestných činů, přičemž takovému postupu nebránila ani skutečnosti, že odvolací řízení bylo vyvoláno výhradně odvoláním ze strany obžalovaného, takže pro přezkumné řízení platí zákaz reformationis in peius ve smyslu § 259 odst. 4 trestního řádu. Podle uznávané soudní praxe (usn. NS sp. zn. 11 Tdo 1158/2005 ze dne 18. 1. 2006) totiž ani zákaz změny k horšímu nebrání odvolacímu soudu v tom, aby z podnětu odvolání podaného výlučně ve prospěch obžalovaného doplnil ve výroku svého rozsudku, tedy při rozhodování podle § 259 odst. 3 trestního řádu, popis rozhodných skutkových zjištění tak, aby v něm byly obsaženy též skutečnosti vyjadřující zákonem požadované znaky skutkové podstaty toho trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným již rozsudkem soudu prvního stupně, které soud prvního stupně sice vzal za prokázané, avšak výslovně je neuvedl ve výrokové části rozsudku. Platí totiž, že pokud se takové doplnění popisu skutku neprojeví zpřísněním právní kvalifikace, zvětšením rozsahu a závažnosti následků apod., tak se tím nijak nezhoršuje postavení obviněného. Proto tedy zdejší soud po zrušení výroku o vině doplnil konkrétní jednání obžalovaného, tedy výroky, jež zakládají důvod k jeho trestnímu postihu, protože lze souhlasit s tím, že další skutečnosti uváděné okresním soudem zdejší soud mínil toliko jako okolnosti, jež podporují či prokazují určité souvislosti mezi jednotlivými jednáními obžalovaného. Proto také zdejší soud z výroku o vině ve vztahu k přečinu pomluvy vypustil to, že by se obžalovaný během komentářů telefonátu s profesorem [příjmení] vysílaných internetem opakovaně vyjadřoval ironicky k osobě profesora [příjmení] i v tom směru, že je to, „mistr světa“ a ze stejného důvodu krajský soud souhlasí s námitkami obhajoby, především JUDr. [příjmení] v tom směru, že pokud by ironizace, sarkasmus, nadsázka či humor byly považovány za výroky nepřipustné z pohledu trestního práva, stál by před soudem každý druhý. S tím lze jen souhlasit, avšak výhradně v tom směru, že by ten který mluvčí postupoval jen takovým způsobem, nicméně to nic nemění na trestnosti výroků použitých a posléze vysílaných samotným obžalovaným, k nimž došel zdejší soud.

94. Na tomto místě je však znovu nutno připomenout, že zločin šíření poplašné zprávy vychází právě z toho, že někdo veřejně rozšiřuje poplašnou zprávu, která je nepravdivá a rovněž právní kvalifikace použitá při činu pomluvy vychází nejen z toho, že obžalovaný o jiném sdělil nepravdivý údaj značnou měrou ohrožující jeho vážnost u spoluobčanů, ale také to, že tento čin spáchal veřejně přístupnou počítačovou sítí.

95. Naproti tomu je nutno zdůraznit, že okresní soud v popisu skutku ve výroku o vině ve vztahu k zločinu podle § 357 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku neuvedl, že obžalovaný označil za lháře nejen prof. [příjmení], ale i další lékaře. Ostatně to souvisí i s tím, že zdejší soud ve svém zrušovacím usnesení potvrdil závěr nalézacího soudu o tom, že ve vztahu k lékařům MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] se obžalovaný nedopustil trestného činu pomluvy

96. Co se týče námitek obou obhájců i samotného obžalovaného (jemuž musel předseda odvolacího senátu vysvětlit, že se má vyjadřovat toliko k důvodům odvolání nad rámec toho, co uváděli jeho obhájci, což obžalovaný evidentně nepochopil), že se jednání dávaného mu za vinu nedopustil úmyslně, je nutno připomenout, že do určité míry lze lidsky pochopit způsob, jímž

obžalovaný komunikoval se zdravotnickým personálem a především lékaři ještě před smrtí své maminky. To opětovně souvisí s již zmíněnou vysokou emoční vazbou mezi obžalovaným a jeho matkou. Předmětem tohoto řízení je však odvysílání zmíněného pořadu, v němž zazněly předmětné výroky, podle okresního soudu i názoru zdejšího soudu způsobily naplnit znaky obou trestných činů dávaných mu za vinu. Jen pro úplnost je třeba znovu připomenout, že obžalovanému byla poskytnuta možnost, aby se rozloučil se svou matkou, která umírala, on přesto od vstupu do budovy FN natáčel a manipuloval fakta s ohledem na skutečnost, že se dostavil do nemocnice po 15. hodině, když tam neprobíhal běžný provoz. Navíc zdejší soud nemohl odhlédnout ani od skutečnosti, že pokud jde o šíření výroků obžalovaného v předmětném vysílání, ty byly podle znalkyně z oboru psychologie vedeny snahou vypořádat se (slovo „pomstít“ použité znalkyní je podle názoru tohoto soudu příliš silné) a také snahou uškodit jak FN, tak prof. [příjmení]. V tomto směru totiž již obžalovaný nemohl být veden svou snahou pomoci své mamince, která zemřela den před odvysíláním pořadu. V jeho motivaci se současně promítly i nevhodné rysy jeho osobnosti: kverulantství, narcisismus, exhibicionismus, zkreslené vnímání reality a hledání vnějšího viníka, potřeba obdivu. To vše vedlo k záměru obžalovaného někoho poškodit a zneuctit (č. l. 379 p. v.).

97. Přitom je nutno připomenout, že ve vztahu k FN byly výroky obžalovaného o zabíjení všech pacientů, nechání pacientů zemřít a podobně, korunovány jeho závěrem o důchodové reformě a „konečně“ (DVD na č. l. 223 čas 2:49:21 - 2:51:52). K tomu je třeba jen doplnit, že matka obžalovaného zemřela 14. 3. 2023 a on okamžitě následujícího dne odvysílal na [anonymizováno] vysílači - [anonymizováno] [obec] pořad s názvem „Autentické svědectví o stavu zdravotnictví a společnosti v době Covidu“, jenž zpřístupnil i svými odkazy na sociálních sítích Facebooku a YouTube. Toto šíření již skutečně nemělo nic společného se snahou obžalovaného pomoci umírající matce, ale bylo ovládáno motivací, na kterou poukázal zdejší soud výše.

98. Stejně jako na to zdejší soud poukázal ve svém předchozím rozhodnutí, a jak namítá obhajoba, trestný čin šíření poplašné zprávy, ostatně obdobně jako trestný čin pomluvy, jsou trestnými činy ohrožovacími. Postačilo tedy, aby obžalovaný svým jednáním vedeným úmyslem alespoň nepřímým, jak dovodil soud prvního stupně (odst. 65 odsuzujícího rozsudku OS) vyvolal ve vztahu zločinu šíření poplašné zprávy stav nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa. Takové nebezpečí prokazatelně vzniklo, přičemž je nutno odmítnout argumentaci obhajoby, že FN v Plzni by hrozilo maximálně to, že noví pacienti se budou domáhat podávání léků Isoprinosine a Ivermektin, protože obžalovaný si prostřednictvím svých obhájců špatně vykládá, kdo měl být jeho jednáním ve vztahu k § 357 trestního zákoníku ohrožen. Zdejší soud již ve svém zrušovacím usnesení vysvětlil, že se nejednalo o to, že by noví pacienti reagovali obhajobou uváděným způsobem, ale že důvodně hrozilo, jak také uvádí okresní soud ve svém odstavci 58, že by někteří pacienti nechtěli do FN nastoupit v obavách, že jim nebudou podávány příslušné léky a nemocnice je nechá zemřít, což by u osob staršího věku či s určitým omezením kognitivních funkcí mohlo vyvolat dojem, že se skutečně může jednat o nějaké nehumánní řešení důchodové reformy, přičemž mohla nastat situace, kdy by celá řada lidí, jejichž vážný stav by vyžadoval hospitalizaci a kyslíkovou podporu v podávání silnějších léků, by k lékaři nebo do FN vůbec nepřišli a mohli by zemřít doma. Současně poškozenou by byla i samotná FN Plzeň, již by samozřejmě ublížilo, pokud by k ní nastupovalo méně pacientů, a to nejen po finanční stránce, ale byla by ohrožena i její pověst a kvalifikace lékařů a sester. Přitom okresní soud převzal i původně předběžný závěr krajského soudu, že v daném případě by bylo znepokojeno více obyvatel spadajících pod FN Plzeň jako pod zdravotnické zařízení nejvyššího stupně fungující pro Plzeňský a Karlovarský kraj, ve kterém byli soustředěni pacienti s Covidem-19 v nejhorším stavu. S tím nelze než souhlasit.

99. Přitom je nutno odmítnout závěr obhájců, že tvrzení obžalovaného šířená v internetovém vysílání jeho vysílače nebyla způsobila vyvolat vážné znepokojení s ohledem na skutečnost, že by měl být takové nebezpečí konkretizováno, zatímco v projednávané věci obžalovaným šířené

zprávy a výroky nebyly způsobilé vyvolat bezprostředně a okamžitě nebezpečí vážného znepokojení (ve vztahu k znaku poplašnosti) a nevyvolali ani okamžitou panickou reakci určité skupiny osob. Podle obhajoby, pokud osoba, k níž se tato zpráva dostane, nejedná v určitém stupni paniky a v okamžitém popudu na danou informaci, ale má možnost si danou zprávu ověřit z nezávislých zdrojů, pak nelze danou zprávu považovat za poplašnou. Především je nutno uvést, že tuto argumentaci JUDr. [příjmení] je nutno odmítnout nejen z toho důvodu, že obhajoba argumentuje znakem poplašnosti ve vztahu k § 357 odst. 2 trestního zákoníku, který se netýká jen zprávy poplašné, ale i jiné nepravdivé zprávy, jež je způsobilá vyvolat opatření vedoucí k nebezpečí vážného znepokojení, zatímco zmíněná opatření nejsou znakem § 357 odst. 1 trestního zákoníku dávaného obžalovanému za vinu. Navíc je nutno zdůraznit, že sice poplašná zpráva musí mít podle komentářové literatury a uznávané soudní praxe, „burcující charakter“, tedy musí být způsobilá u adresáta vyvolat stres a nutkání bezprostředně či v krátké době na takovou zprávu reagovat způsobem, který podstatně vybočuje z mezi běžného každodenního chování, ovšem s tím, že nemusí jít pouze o bezprostředně hrozící nebezpečí, ale také o nebezpečí, které má nastat teprve v blízké budoucnosti. Burcující charakter je zpravidla podtržen tím, že je obtížné za daných podmínek potvrdit či vyvrátit pravdivost zprávy, neboť její rozšíření předpokládá vyvolání paniky a nepřehledný vývoj událostí, byť ani okamžitá reakce – a to souvisí s argumentací obhajoby – vyvracející poplašnou zprávu od kompetentních orgánů veřejné moci, natož od FN, nevylučuje trestnost pachatele. Přesvědčivost zprávy totiž plní pouze korelující roli, ale sama o sobě pro trestnost jednání rozhodná není. Stejně tak je nutno akcentovat, že vyvolání vážného znepokojení znamená, že k trestnosti jednání obviněného není nezbytné reálné vyvolání takového znepokojení. Navíc nezáleží na tom, zda tento stav byl u konkrétních osob vyvolán, ale zda podle úmyslu pachatele bylo jeho vyvolání vzhledem k obsahu poplašné zprávy možné důvodně očekávat. Přitom nemusí jít o hrozbu nebezpečí v řádu hodin, či několika málo dní. Zatímco, „část obyvatel nějakého místa“ znamená, že takové místo musí být lokalizováno, tedy určeno vztahem ke konkrétnímu místu v prostorovém slova smyslu, jak již zdejší soud vysvětlil, povahu a význam FN Plzeň jako pracoviště nejvyšší úrovně, naplnění takového znaku není vyloučeno ani tehdy, počítá-li pachatel s tím, že se poplašná zpráva bude dále šířit samovolně (Facebook, YouTube, spam). Přitom obyvateli se nemíní pouze osoby s bližším vztahem k danému místu, ale všechny osoby, které se na něm nacházejí v době, kdy má podle poplašné zprávy hrozit riziko. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že závěry obhajoby ve vztahu k vyvolání paniky jsou velice úzce vykládané, a to v rozporu s uznávanou soudní praxí.

100. Co se týče dalších námitek obhajoby ve vztahu k poplašnému charakteru případně šířené nepravdivé zprávy a poukázání na to, že zpráva musí způsobit nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatel v určitém místě, obžalovaný namítal, že tyto zprávy, a to i ve vztahu k poškozenému prof. [příjmení], šířil toliko na [anonymizováno] vysílači - [anonymizováno] [obec], který má uzavřený okruh diváků a posluchačů, kteří takřka stoprocentně souhlasí s názory prezentovanými obžalovaným. Je však nutno připomenout to, že program vysílaný na internetové televizi 15. 3. 2021 měl k 18. 3. 2021 47 266 zhlédnutí, byť lze souhlasit s názorem obhajoby, že z toho nemůže být dovozován konkrétní počet sledovatelů, jelikož někteří si mohli pořad zhlédnout opakovaně a posléze si ho případně stáhnout. V té souvislosti však odvolací soud považuje za nutné připomenout závěr napadeného rozsudku, který byl okresním soudem převzat z předchozího zrušovacího usnesení tohoto senátu, že s ohledem na to, že obžalovaný dal odkaz na své profily na sociálních sítích, kam tento záznam rovněž umístil, umožnil, jak podrobněji rozebíral zdejší soud ve svém předchozím rozhodnutí, aby se pořad šířil i mimo jím označenou komunitu a z hlediska soudní praxe se šířil samovolně. Tím se záznam jeho pořadu stal dostupným i pro širší okruh diváků, a to včetně těch, kteří nemusí souhlasit s veškerými informacemi vysílanými prostřednictvím [příjmení] vysílače, přičemž, jak správně uvedl okresní soud ve svém odstavci 56, nelze vyloučit ani to, že podobné odkazy mohou být jako nevyžádaná pošta zasílány okruhu známých, přátel a rodinných příslušníků, příznivců nějakého specifického vysílání či stránek za tím účelem, aby je sdíleli a šířili dále. V té souvislosti je nutno připomenout,

že zdejší soud se údajnou nezpůsobilostí vyvolat vážné znepokojení zprávami obžalovaného předběžně zaobíral i ve svém zrušovacím usnesení a okresní soud své závěry prezentoval v odstavcích 57 a 58, přičemž zdůraznil v souladu s dříve vysloveným názorem zdejšího soudu, že ohroženými by byli případní pacienti, kteří by se přes vážný stav onemocnění Covid-19 do FN či praktickému lékaři nedostavili.

101. Pokud jde o námitky uplatňované jak samotným obžalovaným v rámci jeho vyjádření nad rámec kvalifikovaných odůvodnění jeho řádného opravného prostředku, tak výhrad prezentovaných jednak v písemných odůvodněních a jednak ve vystoupení obou obhájců při veřejném zasedání o odvolání, lze uzavřít, že obžalovaný mohl být sice při svém jednání ve FN přesvědčen subjektivně o tom, že mluví pravdu, a to na základě jím získaných informací, byť to lze zpochybnit i s ohledem na tvrzení obžalovaného před soudem, že nevěděl, komu věřit v době sestřihání záznamů a šíření svého pořadu, a to i po informaci prof. [příjmení], že v tomto stavu matka obžalovaného už nebojuje s virem, ale autoimunitní reakcí svého organismu, navíc i v souvislosti s bakteriální superinfekcí a renální insuficiencí. Jak uzavřel okresní soud, a jak vysvětlil zdejší soud v podstatě již v úvodu svého odůvodnění ve vztahu k věcným námitkám obhajoby v tomto rozsudku, obžalovaný není souzen pro své chování v nemocnici, byť zdejší soud ve svém předchozím rozhodnutí poukazoval na konkrétní zásadní momenty vztahující se k hodnocení pravdivosti tvrzení obžalovaného a způsobu jeho chování ve FN, jelikož obžalovanému se dává za vinu, a proto to zdejší soud – jak již vysvětlil – do výroku o vině ve vztahu k šíření poplašné zprávy, že den po úmrtí své matky šířil zřejmé nepravdy výroky specifikovanými v výroku o vině tohoto rozsudku. Ostatně okresní soud se sám v odstavci 59 zaobíral konkrétně motivem jednání obžalovaného, okolnostmi, kdy obžalovaný natáčel videozáznam již při svém příchodu na oddělení nemocnice a přestože si musel být vědom neodvratné situace, tedy toho, že jeho matka umírá, neboť se to dozvěděl nejen od jednotlivých lékařů včetně prof. [příjmení], ale bylo to důvodem, proč i za situace, kdy nerespektoval omezení vstupu související s Covidem byl vpuštěn do objektu FN za tím účelem, aby se rozloučil se svou umírající matkou.

102. Zdejší soud považuje za potřebné doplnit argumentaci nalézacího soudu i nad rámec odůvodnění uvedeného v odstavci 65. napadeného rozsudku s tím, že obžalovaný jednal jak ve vztahu k zločinu šíření poplašné zprávy, tak ve vztahu k přečinu pomluvy v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Zatímco již zdejší soud naznačil, že okresní soud se podrobněji vyjadřoval i k těm momentům chování obžalovaného v nemocnici, které bylo možno označit jako důkazy podpůrné, je nutno posuzovat formu jeho zavinění výhradně ve vztahu k šíření jím natočeného pořadu veřejně přístupnou počítačovou sítí, a to výhradně ve vztahu k výrokům uvedeným v popisu skutku tohoto rozsudku odvolacího soudu. Ostatně v tomto směru již zdejší soud uvedl, že ve vztahu k tomuto šíření nelze již argumentovat zoufalou snahou obžalovaného o záchranu maminky, která v té době již nebyla naživu, ale s ohledem na závěry znalkyně z oboru psychologie jednal právě se záměrem, k němuž se odvolací soud již výše vyjadřoval, přičemž rozhodující bylo vypořádání se s fakultní nemocnicí a šíření sestřihaného a zmanipulovaného pořadu proto, aby někoho poškodil a zneuctil (č. l. 378 a následující). Z motivu obžalovaného, skutečnosti, že nevycházel z žádných odborných podkladů, na které by případně odkazoval a rovinu určité pravděpodobnosti zbytečného úmrtí z toho důvodu, že FN Plzeň nepodávala léčbu Ivermektinem a Isoprinosinem, naopak uváděl kategorická a absolutní tvrzení o tom, že FN nechává pacienty umřít, že tam všechny zabijí a že je to z toho důvodu, že jde o určitou nehumánní důchodovou reformu s cílem se důchodců zbavit či je zlikvidovat, přičemž právě poslední zmiňovaný výrok dává předchozím tvrzením obžalovaného o umření pacientů, jakož i o jejich zabíjení jediný možný kontext. Z toho důvodu se zdejší soud ztotožnil se závěrem okresního soudu o tom, že obžalovaný věděl, že jeho tvrzení v pořadu s názvem „Autentické svědectví o stavu zdravotnictví a společnosti v době Covidu (lbry.tv)“ jsou nepravdivá a musel si být přinejmenším vědom, že takovými výroky (a to platí i ve vztahu k přečinu pomluvy) může

dojít k ohrožení zájmů chráněných trestním zákoníkem – konkrétně ve vztahu k trestnému činu šíření poplašné zprávy podle § 357 tr. zákoníku k jinému rušení veřejného pořádku; ve vztahu k přečinu pomluvy ohrozil právo na ochranu osobnosti, přičemž obžalovaný musel být srozuměn s tím, že k takovému ohrožení může dojít a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn, a to přinejmenším smířen ve smyslu § 15 odst. 2 tr. zákoníku. Ostatně zavinění a jeho konkrétní formu lze, jako v tomto případě, dovodit i ze znaků objektivní stránky, tedy ze způsobu konkrétního jednání obžalovaného a také z jeho pohnutek rozebíraných znalkyní z oboru psychologie.

103. Co se týče použité právní kvalifikace, lze ve vztahu k trestnému činu šíření poplašné zprávy argumentovat nad rámec závěrů prezentovaných v odstavcích 57. – 58. tím, že obžalovaný se projednávané trestné činnosti dopustil v rámci internetového vysílání, tedy veřejně ve smyslu § 117 písm. a) tr. zákoníku, v tomto směru nalézací soud respektoval závazný právní názor odvolacího senátu (odst. 56. napadeného rozsudku). Závažnost jednání obžalovaného byla zvýšena tím, že obžalovaný se předmětného jednání dopustil, „za jiné události vážně ohrožující život nebo zdraví lidí“ tak, jak nalézací soud rozebral v odstavci 60 svého odsuzujícího rozsudku. V tomto směru okresní soud převzal závěry prezentované ve vztahu ke spáchání projednávané trestné činnosti za pandemie onemocnění Covid-19 tak, jak na ně poukázal a vysvětlil odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí. Věcná souvislost zmíněné pandemie jako okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby a naplnění kvalifikace podle odst. 4 § 357 tr. zákoníku s projednávanou trestnou činností je dána jak ve světle zmiňovaného stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu, tak i v návaznosti na nepřímou novelu trestního zákoníku v pandemickém zákoně. Lze souhlasit s argumentací napadeného rozsudku v tom směru, že výroky obžalovaného o tom, že ve fakultní nemocnici zabíjejí pacienty, neboť jim nepodávají léky na Covid, přičemž se jedná o takovou důchodovou reformu, byla takovými nepravdivými a poplašnými tvrzeními, která směřovala právě proti zájmu společnosti na zvládnutí epidemie Covid-19, za situace, kdy lékaři a zdravotníci byli přetíženi v důsledku četného výskytu vážné formy onemocnění Covid – 19.

104. V této souvislosti je třeba připomenout, že tento senát ve svém předchozím rozhodnutí ukládal soudu prvního stupně, aby se při subsumpci skutkových zjištění pod jednotlivé zákonné znaky trestného činu šíření poplašné zprávy i trestného činu pomluvy zabýval také tím, zda jednání obžalovaného nezůstalo toliko v pokusu ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto směru senát OS nerespektoval tento pokyn, to však souviselo s tím, že oba trestné činy považoval, jak bude následně ještě blíže rozebráno ve vztahu k přečinu pomluvy, za dokonané. Zdejší soud má tedy shodně s okresním soudem za to, že byly naplněny všechny formální znaky odůvodňující použití kvalifikace podle § 357 odst. 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku.

105. Pokud jde o námitky uplatněné ve vztahu k přečinu pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, platí to, co zdejší soud již zmiňoval výše ve vztahu k totožnosti skutku podle § 220 odst. 1 tr. řádu a zásadě obžalovací ve smyslu § 2 odst. 8 tr. řádu. V tomto směru lze dokonce odkázat již na předchozí zrušovací usnesení zdejšího soudu, kde se k námitce obžalovaného prezentované prostřednictvím jeho obhájce JUDr. [příjmení], že obžaloba nebyla podána pro takové jednání, jež by naplňovalo znaky trestného činu pomluvy, odvolací soud poprvé vyjádřil. S tím ostatně souvisí i ta poznámka, kterou zdejší soud již výše učinil ve vztahu k námitce Mgr. [jméno], jenž poukazoval i na výroky jiných velmi mediálně sledovaných osob, kupříkladu prof. [příjmení] či [jméno] [příjmení]. Není odpovědností soudu, aby reagoval na namítané výroky zmíněných osob, soud nesmí zasahovat do přípravného řízení vyjma zásahů do ústavních práv a sám smí rozhodovat toliko na podkladě podané obžaloby, tudíž případnou odpovědnost za stíhání či nestíhání jiných osob pro výroky, které podle obhajoby zakládají skutkovou podstatu trestného činu šíření poplašné zprávy, mají výhradně orgány činné v přípravném trestním řízení.

106. Zdejší soud považuje za nutné připomenout, že soudy nejsou vázány právním posouzením skutku v obžalobě (§ 220 odst. 3 tr. řádu), tudíž je povinností soudu zkoumat, zda projednávaný

skutek nenaplnuje i znaky dalších trestných činů uvedených ve zvláštní části tr. zákoníku. Právě proto odvolací soud původně shledal důvodné podezření v tomto směru a okresní soud po rozboru a vyhodnocení důkazní situace došel k závěru o vině obžalovaného i trestným činem pomluvy spáchaným ve vztahu k prof. [příjmení]. I ve vztahu k této právní kvalifikaci se odvolací soud musel vypořádat s námitkami odvolatele, jež uplatnil jak v kvalifikovaných odůvodněních, tak i v rámci své výpovědi před okresním soudem, své závěrečné řeči (resp. závěrečných řečích) a jaké byly prezentovány i v průběhu odvolacího řízení. V té souvislosti je nutno připomenout, že trestný čin pomluvy spočívá v intenzivním a úmyslném útoku na čest, dobrou pověst a vážnost člověka ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod (LPS), tedy atributy spojenými s osobností člověka. Jedná se opět toliko o ohrožovací delikt spočívající v úmyslném sdělení takového nepravdivého údaje o jiné osobě, který je způsobilý ve značné míře ohrozit vážnost takové osoby u spoluobčanů, zejména poškodit ji v zaměstnání nebo způsobit jí jinou vážnou újmu. Pro použitou právní kvalifikaci v základní skutkové podstatě, tedy § 184 odst. 1 tr. zákoníku, není přitom rozhodné, jakým způsobem či kolika dalším osobám pachatel takový nepravdivý údaj sdělí. Stejně tak z hlediska trestní odpovědnosti není podstatné, zda v důsledku jednání pachatele skutečně dojde k ohrožení vážnosti jiné osoby u spoluobčanů. Naprosto postačí, že sdělovaný nepravdivý údaj byl způsobilý takový následek způsobit.

107. Na tomto místě je nutno souhlasit s tím, že bez dalšího nemůže být naplněna skutková podstata předmětného přečinu z hlediska objektivní stránky nějakými ironickými poznámkami, které v žádném případě nemohou naplnit znak nepravdivosti veřejně šířeného tvrzení, neboť jejich pravdivost či nepravdivost nelze objektivně prokázat. Obhajoba obžalovaného považovala za zcela absurdní to, že by použití ironie mohlo naplnit zákonné znaky přečinu pomluvy a správně v té souvislosti poukazovala na zcela absurdní výklad takové právní situace s tím, že ta by vedla k naprosto nepřipustnému extenzivnímu výkladu trestního zákoníku, na jehož základě by bylo možné trestně stíhat každou druhou osobu (JUDr. [příjmení] např. poukazoval i na takový výrok, kdy jakýkoliv osoba, která by např. o předsedovi vlády prohlásila, že je „nejlepší předseda vlády na světě“, by byla z tohoto pohledu stíhatelná). Zdejší soud se již výše vyjádřil k tomu, že ironie, sarkasmus, humor nemohou samy o sobě vykládány jako znaky objektivní stránky trestného činu pomluvy.

108. Oproti tomu jak okresní soud, tak následně odvolací soud nemohly souhlasit s další námitkou v tomto směru, a to že nelze považovat za naplnění skutkové podstaty přečinu pomluvy výroky, že, „jedinými partnery jsou pro něj nadnárodní společnosti“, či že je, „politicky zaháčkovaný“. Zatímco zdejší soud po zrušení výroku o vině i ohledně tohoto bodu sám při novém rozhodnutí podle § 259 odst. 3 tr. řádu vypustil z popisu skutku z napadeného rozsudku ty výroky, které nepovažoval za výroky v rozporu s chráněnými zájmy, převzal do nového výroku i ta tvrzení, kdy obžalovaný bez pádného důvodu osočil poškozeného prof. [příjmení], že je lhář a nafoukanec a že jsou pro něj jedinými partnery nadnárodní společnosti, které zakazují Ivermektin a podobné věci, aby mohly prosadit své vakcíny. Je tedy zřejmé, že ani zdejší soud neshledával trestnost výroku spočívajícího v tom, že obžalovaný je, „politicky zaháčkovaný“, což obžalovaný dovozoval z ocenění dosavadní práce poškozeného [příjmení] krajským hejtmanem. Nicméně výrok naznačující, že prof. [příjmení] jako místopředseda České společnosti intenzivní medicíny jedná v zájmu nadnárodních společností, které zakazují další léčbu pro to, aby mohly prosadit své vakcíny, je nepravdivým tvrzením, které je plně způsobilé ohrozit poškozeného [příjmení] nejen jako lékaře a přednostu Interní kliniky ve FN Plzeň, ale právě i jako představitele orgánu, který vypracovává doporučení ke způsobu léčby v intenzivní medicíně. Za významnější však okresní soud i tento odvolací senát považují tvrzení obžalovaného prezentované v jeho televizním vysílání, že prof. [příjmení] nezajímají výsledky, ve FN raději nechají lidi umírat a odmítají lék, který je ověřený, takže ve FN Plzeň umírá, „milion“ lidí, kteří v jiných nemocnicích neumírají. V tomto směru je nutno připomenout, že zdejší soud se tímto výrokem zabíral již ve svém předchozím zrušovacím usnesení a okresní soud správně poukázal na skutečnost, že

v navazujícím výroku obžalovaný k tíži poškozeného [příjmení] uvedl, že, ... i kdyby byly výsledky, tak nejsou, protože je tento lékař jako kapacita nechce vidět“ bez pádného důvodu prof. [příjmení] osočil, právě tvrzením o tom, že pro MUDr. [jméno] [příjmení] jsou jedinými partnery zmíněné nadnárodní společnosti.

109. V tomto směru lze odkázat na obsah odstavce 45 napadeného rozhodnutí, v němž nalézací soud rozebíral jednotlivé výroky ve vztahu k prof. [příjmení], avšak i s tím, že vycházel z předchozího nesprávného závěru zdejšího soudu, za který se předseda tohoto senátu již výše omluvil, a vycházel i z ironizace tohoto lékaře, kterou odvolací soud zmiňoval toliko jako okolnost dokreslující povahu komunikace obžalovaného s poškozeným. Proto zdejší soud, a to i na podkladě konkrétně uplatněných námitek obhajoby, v novém rozhodnutí neopakoval závěry okresního soudu ve vztahu k vyjádření prof. [příjmení] k opatření ministra zdravotnictví o dočasném povolení léku obsahujícího Ivermektin i to, že obžalovaný měl nepravdivě uvádět lékařům po skončení tohoto telefonátu, že prof. [příjmení] vydal doporučující stanovisko k podání Ivermektinu, za situace, kdy ve zrušovacím usnesení tohoto soudu bylo toto akcentováno, avšak ve skutečnosti obžalovaný hovořil s dalšími lékaři o tom, že prof. [příjmení] připustil možnost podání takového léku.

110. Nicméně z hlediska použité právní kvalifikace je rozhodující, že obžalovaný neměl žádné podklady k tvrzením na adresu prof. [příjmení], a to i ve vztahu k tomu, že jde o „nafoukance a mistra světa“, jelikož - jak již rozebral zdejší soud ve svém předchozím rozhodnutí - svědek [příjmení] se v rámci telefonní komunikace choval velice smířlivě a plně si uvědomoval psychické rozpoložení obžalovaného, jemuž v té době umírala matka. Navíc výroky, které uváděl prof. [příjmení], a to již k zmíněnému opatření ministra Blatného, nebyla ve skrze nepravdivá, v tomto směru je nutno připomenout, co bylo obsahem zmíněného opatření, kdy ministr zdravotnictví stále upozorňoval na povinnosti ošetřujícího lékaře seznámit se s okolnostmi, s konkrétním zdravotním stavem každého pacienta a poukázal na to, že každý lékař má odpovědnost za své rozhodnutí.

111. Stále je nutno připomínat, že jak okresní soud, tak tento odvolací senát neřeší výroky obžalovaného na adresu lékařů a zdravotnického personálu včetně prof. [příjmení], které učinil ve Fakultní nemocnici Plzeň nebo telefonicky, ale výhradně šíření nepravdivých výroků vůči osobě prof. [příjmení]. Způsob chování obžalovaného by – pokud jde o jeho chování v nemocnici a při telefonním rozhovoru s MUDr. [příjmení] mohl být řešen v přestupkovém řízení nebo jen cestou občanskoprávní, stejně jako skutečnost, že bez souhlasu přítomných, které v nemocnici natáčel a přes výslovný nesouhlas lékařů a zdravotnického personálu obžalovaný pořizoval záznamy, v nichž zachycoval jejich podobu. To sice plně dokumentovalo jednání obžalovaného v nemocnici, nicméně to nenaplnělo znaky ani jednoho z trestných činů dávaných mu za vinu.

112. Navíc je nutno připomenout, že obžalovaný byl okresním soudem správně odsouzen i podle druhého odstavce § 184 tr. zákoníku z toho důvodu, že jednání, při němž sdělil nepravdivý údaj způsobilý ohrozit vážnost poškozeného prof. [příjmení] u spoluobčanů, především v jeho zaměstnání, bylo spácháno veřejně přístupnou počítačovou sítí. Přitom je nutno z hlediska závažnosti posoudit nejen to, zda nepravdivé údaje byly způsobilé ohrozit zmíněnou vážnost prof. [příjmení] značnou měrou, ale i to, jakým způsobem se obžalovaný šíření takových výroků dopustil. V tomto směru se přihlíží i k použitému médiu, četnosti jeho zhlédnutí, přístupu neurčeného většího počtu spoluobčanů k internetovému vysílání obžalovaného (na tomto místě je třeba opětovně připomenout, jakou měl pořad obžalovaného sledovanost za pouhé tři dny), to, že se v něm dopustil nepravdivých výroků vůči osobě poškozeného [příjmení], které dokumentoval i tím, že po celou dobu zveřejnění telefonátu a prof. [příjmení] zmíněný pořad obsahoval fotografii prof. [příjmení] s jeho plným jménem, akademickými tituly a pracovními kontakty. To rovněž zvyšuje závažnost jednání dávaného obžalovanému za vinu, a to natolik, že lze uzavřít, že výroky, které byly nepravdivé a byly vedeny snahou obžalovaného prof. [příjmení] poškodit, jak vyplývá ze závěrů znalkyně z oboru psychologie, byly plně způsobilé značnou

měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, a to přesto, že poškozený [příjmení] zaznamenal určité pochybnosti o kvalitě jím poskytované lékařské péče jen v okruhu svých známých, který nemají lékařské vzdělání a zmíněné fotografie vedly následně k tomu, že na tam uvedené pracovní kontakty MUDr. [příjmení], poškozený obdržel v důsledku tohoto veřejného vysílání do své pracovní e-mailové schránky více negativních e-mailů. Je nutno znovu akcentovat, že pro závěr o dokonání tohoto projednávaného trestného činu není rozhodující, zda skutečně dojde k ohrožení vážnosti jiné osoby u spoluobčanů. Postačí, že nepravdivé údaje byly sdělovány s takovým úmyslem, veřejně přístupnou počítačovou sítí, byly dostupné většímu počtu diváků, pročež byly způsobily takový následek způsobit.

113. Navíc je nutno připomenout, že způsobilost údaje značnou měrou vážnost u spoluobčanů ohrozit se podle uznávané soudní praxe i komentářové literatury posuzuje podle konkrétních okolností případu, které okresní soud a následně zdejší soud ve svém meritorním rozhodnutí rozebraly. Nelze pominout, že obžalovaný odvyšl svůj pořad přesto, že už před jeho odvyšlání byl informován lékaři FN Plzeň, že oba jím uváděné léky nejsou vždy proti Covidu-19 účinné, a to především v terminálním stádiu této nemoci, a že FN Plzeň stejně jako naprostá většina nemocnic v České republice nedoporučovala. V té souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že obžalovaný i s ohledem na své osobnostní založení nereagoval na všechny informace, jichž se mu dostalo.

114. Pokud jde o skutečnost, že prof. [příjmení] mu na závěr telefonního hovoru, vedeného ze strany obžalovaného velice agresivně, bez schopnosti dialogu, slíbil, že zavolá ošetřujícím lékařům a připustí možnost podání léku podle přání obžalovaného, je nutno akcentovat, že současně uvedl, že v tomto hovoru upozorní na to, že podání takového léku je možné tehdy, pokud pacient není v terminálním stádiu nemoci. Prof. [příjmení] přitom věděl od obžalovaného, že byl pozván do FN toliko na tzv. soucitnou návštěvu, tedy rozloučit se s umírající matkou. Proto věděl, že pacientka se v terminálním stádiu nemoci, kdy již nebojovala s virem způsobujícím onemocnění, ale s autoimunitní reakcí svého organismu, nachází. Je tedy zřejmé, že prof. [příjmení] tímto způsobem toliko ukončil nepříjemný rozhovor s obžalovaným a byl si plně vědom, že s ohledem na terminální stav umírající paní [příjmení] jí nebude možno doporučovaný lék podat.

115. Stejně tak lze mít za to, že MUDr. [příjmení] podal této pacientce lék navrhovaný obžalovaným výhradně z toho důvodu, aby se nepříjemné a agresivní návštěvy obžalovaného „zbavil“. Tomu nasvědčuje skutečnost, že při podání léku se obžalovaný ptal, jestli si uvědomuje, že v tomto stádiu nemoci již lék nemůže pomoci. Je evidentní, že obžalovaný si těchto informací nebyl vědom, nedokázal je převzít a zachovat se podle nich, což odpovídá závěrům PhDr. et Mgr. [jméno] [příjmení], že obžalovaný si vytváří a dotváří své vlastní soudy o událostech a životních situacích a obtížně připouští jiný názor a danou situaci nerealisticky hodnotil. Přitom šlo o neschopnost jeho racionálního hledu, neboť obžalovaný vždy hledá – jak správně uvádí okresní soud v odstavci 50 svého rozhodnutí - vnějšího viníka v konfliktních situacích. Protože obžalovaný nechce přiznat, že něčemu nerozumí, což se mu stává, vytváří si své vlastní obranné teorie (znalecký posudek na č. l. 105-111).

116. Jak již zdejší soud naznačil výše, nejen trestný čin šíření poplašné zprávy, ale i trestný čin pomluvy jsou trestnými činy ohrožovacími. Nejde tedy o to, zda nastal trestním zákoníkem předpokládaný následek, ale o to – a v tomto směru se odvolací soud vyjadřuje již jen k aktuálně projednávané trestné činnosti ve vztahu k poškozenému [příjmení] – zda z úmyslu obžalovaného, jeho pohnutky a konkrétního způsobu jednání jakožto znaku objektivní stránky trestného činu mohlo v důsledku jednání obžalovaného skutečně dojít k ohrožení vážnosti jiné osoby u spoluobčanů, což v podstatě poukazuje na to, že jde o způsobilost nepravdivých veřejně sdělovaných údajů způsobit takový předpokládaný následek. Je skutečností, že za nepravdivý údaj přitom nemůže být považován tak zvaný hodnotící soud, to je sdělení, jehož pravdivost není objektivně ověřitelná a které vyjadřuje postoj sdělující osoby k osobě jiné, respektive subjektivní

hodnocení takové jiné osoby, byť by bylo velmi kritické či urážlivé. Zmíněný závěr by se tedy týkal výhradně tvrzení obžalovaného, že poškozený [příjmení] je „nafoukanec“, to však přesto zdejší soud nevypustil z popisu skutku v souvislosti s tím, že toto ojedinělé hodnotící hledisko nebylo lze vykládat izolovaně, nýbrž v kontextu dalších zcela nepravdivých skutečností včetně toho, že prof. [příjmení] je lhářem. Z výpovědí svědků, především výpovědi posledně jmenovaného, jakož i ze zvukového záznamu telefonického hovoru mezi obžalovaným a tímto poškozeným, jenž byl šířen veřejně, lze však kategoricky dojít k závěru, že i tvrzení o tom, že prof. MUDr. [příjmení], Ph.D. je lhářem, je zjevně nepravdivé. Obžalovaný vycházel pouze z prvotního sdělení jiného lékaře, že o podání jím navrhovaných léků rozhoduje vedení FN, konkrétně prof. [příjmení]. Přitom však z výpovědí svědků MUDr. [příjmení] a MUDr. [příjmení] lze vzít za prokázané, že v nemocnici se lékaři neřídili žádným zákazem, a to i z toho důvodu, že každý lékař je odpovědný za svého pacienta a to, jaké mu podá medikamenty je plně na jeho osobní odpovědnosti v případě, že nebude postupovat podle doporučujících standardů ve smyslu již zmiňovaného principu „lege artis“. Ostatně i prof. [příjmení] samotnému obžalovanému v průběhu telefonického rozhovoru velice smířlivě, avšak jednoznačně vysvětlil, že léčení ve FN Plzeň není ovlivňováno nějakými zákazy, nýbrž jen tím, jaké postupy jsou doporučovány. Pokud obžalovaný uváděl, že posledně jmenovaný je lhářem, vycházel tak z prvotní informace, následně však dostal potřebné podklady pro závěr, že první lékař hovořící o zákazu ze strany prof. [příjmení] se neobratně vyjádřil k reálným kompetencím posledně jmenovaného lékaře. Zmíněné tvrzení uváděné v neprospěch prof. [příjmení] v internetovém vysílání bylo tedy zjevně nepravdivým.

117. Pokud jde o ostatní výroky, ani obhajoba nezpochybňuje, že zmíněné výroky zazněly, snaží se případně jen poukázat na určitou nadsázku ze strany obžalovaného, který se nacházel v obtížné stresové situaci. To by samo o sobě mohlo vysvětlovat skutečnost, že podle obžalovaného ve FN umírá „milion“ lidí, kteří v jiných nemocnicích neumírají. Nicméně z provedeného dokazování vyplývá rovněž to, že obžalovaný uváděl profesoru [příjmení], že ve FN umírá 80 % všech pacientů zasaženou nemocí Covid-19. Poškozený toto tvrzení odmítl s tím, že není pravdivé. Obžalovaný je však přesto uváděl jako podklad pro své další závěry, a to aniž by – jak sám připustil v nalézacím řízení – si vyžádal nebo měl k dispozici jakékoliv informace o smrtelnosti pacientů ve FN na výše uvedenou nemoc. Právě s ohledem na toto doplňující tvrzení lze mít za to, že se nejednalo o pouhou nadsázku, jak namítá obhajoba.

118. Závažnějšími výroky však byly výroky o zabíjení pacientů, o tom, že MUDr. [příjmení] výsledky nezajímají, že tam raději (včetně něj) nechají lidi umírat a že i kdyby byly výsledky, tak nejsou, protože tento lékař jako kapacita nechce vidět. Právě posledně zmíněné tvrzení bylo důvodem pro osočení, že poškozený je lhářem a nafoukancem, což by samo o sobě zřejmě nenaplnovalo takovou předpokládanou intenzitu škodlivosti jednání obžalovaného, nicméně pokud jsou ty výroky dávány do kontextu s tím, že pro [jméno] [příjmení] jsou jedinými partnery „nadnárodní společnosti, které zakazují Ivermektin a podobné věci, aby mohli prosadit své vakcíny“, obžalovaný napadá poškozeného nejen jako lékaře, který je ve vedení interní kliniky (nikoli ovšem v nemocnici v Plzni – Borech), ale patří rovněž k užšímu vedení FN a je i celostátním odborníkem na doporučování konkrétních léků v rámci léčby intenzivní medicíny. Právě v tomto kontextu byly nepravdivé výroky obžalovaného mnohem závažnější.

119. Na tomto místě je třeba se ještě jednou vrátit k formě zavinění obžalovaného, a to ve vztahu k oběma trestným činům, jimž ho okresní soud uznal vinným. Zdejší soud vyjádřil svůj závěr o nepřímém úmyslu, převzatý z napadeného rozsudku skutkově tak, že obžalovaný se veškeré trestné činnosti dávané mu za vinu dopustil přesto, že již před odvysíláním pořadu dne 15. 3. 2021 byl lékaři FN Plzeň informován, že jak Ivermektin, tak Isoprinosine nejsou vždy proti Covidu-19 účinné, a to především v terminálním stádiu této nemoci – v tomto směru se shodli všichni svědci vyslýcháni okresním soudem – přičemž obžalovaný věděl i to, že FN Plzeň, stejně jako naprostá většina nemocnic v ČR nedoporučovala takovou léčbu. Jak již zdejší soud vysvětlil,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová.

došel shodně se soudem I. instance k závěru, že tyto informace se k obžalovanému dostaly, tudíž bez dalšího nemohl argumentovat jenom odlišnými názory, které převzal od lékařů preferujících zmíněnou experimentální léčbu, která v té době nebyla ještě dostatečně ověřená, jak vysvětluje přesvědčivě právě prof. [příjmení]. Soudy neposuzují způsob komunikace obžalovaného v nemocnici, ale z hlediska subjektivní i objektivní stránky žalovaného trestného činu, jakož i trestného činu pomluvy jen to, jaké nepravdivé výroky učinil obžalovaný v rámci svého internetového vysílání, jaké tedy šířil veřejně, a to veřejně přístupnou počítačovou sítí. Odvolací soud již vysvětlil, proč sám po zrušení celého napadeného rozsudku pro vady podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu (ve vztahu k výroku o trestu i podle písm. e) téhož ustanovení, o čemž bude ještě řeč) podle § 259 odst. 3 tr. řádu ve svém rozsudku přeformuloval oba výroky o vině a doplnil chybějící argumentaci.

120. I v této souvislosti je nutné připomenout, že obžalovaný neměl dostatek informací. Je laikem, který se zjevně neorientuje v metodách léčení, a svými jednoznačnými výroky uvedenými v rámci svého vysílání, jež odvolací soud po rozhodnutí podle § 259 odst. 3 trestního řádu popsal ve výrokové části svého rozhodnutí znovu ve vztahu k oběma trestným činům dávaným obžalovanému za vinu, šířil zprávy, které ani on sám nemohl považovat jednoznačně za pravdivé. K tomu ho neopravňovalo ani to, že určitý odlišný medicínský názor si vzal za svůj. Takový jeho převzatý úsudek by mohl zůstat beztrestným jen tehdy, pokud by jeho pravdivost nebyla objektivně ověřitelná a pokud by vyjadřoval subjektivní hodnocení takové jiné osoby. O existenci nepřímého úmyslu přitom svědčí zejména to, že si pachatel neověřil pravdivost údajů, které získal, pokud je vůbec získal, a které připouštěly více alternativních závěrů, včetně těch, jež byly způsobitelné značnou měrou ohrozit vážnost poškozené osoby u spoluobčanů, a přesto se je rozhodl sdělit.

121. Zatímco jeden z obhájců obžalovaného správně poukázal na případnou beztrestnost výroku, že v důsledku nepodání obžalovaným uváděného léku, by mohlo dojít ke zbytečným úmrtím, obžalovaný, aniž by v tomto směru měl jakékoliv relevantní podklady, statistické údaje, zprávu o smrtelnosti pacientů na předmětné onemocnění ve FN Plzeň, jakýkoliv podklad o tom, že partnerem pro prof. [příjmení] jsou toliko výše specifikované nadnárodní společnosti, musel vědět, že nemá dostatek informací, přičemž sám připouštěl, že člověk, který nemá dostatek informací, může lhát. Z toho vyplývá již soudem rozebíraný nepřímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tedy srovnání obžalovaného s možným porušením chráněných zájmů, nebo jejich ohrožením. Přestože některé důkazy nasvědčují tomu, že obžalovaný veřejně šířil nepravdivá tvrzení ve smyslu obou tr. činů dávaných mu za vinu s pohnutkou poškozeným uškodit a nějak jim ublížit, zdejší soud musel akceptovat závěr soudu I. stupně, že jde toliko o úmysl nepřímý.

122. Další námitky uváděla obhajoba ve vztahu k tomu, že okresní soud měl vycházet ze zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Zdejší soud, stejně jako soud prvního stupně, se již vyjadřoval k tomu, že zásadně při posouzení právní kvalifikace s použitím okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby je v podstatě vyloučeno, aby soud došel k závěru, že jednání obžalovaného, jímž naplnil zákonné znaky trestných činů dávaných mu za vinu, je tak málo škodlivé, že by namísto trestní odpovědnosti obžalovaného bylo na místě uplatňovat odpovědnost podle jiných právních předpisů, ať už v rovině přestupků či správních deliktů. V tomto směru zdejší soud odkazuje na již dříve vyslovený právní názor. Nemůže však pominout, že JUDr. [příjmení] správně poukazoval na skutečnost, že i při kvalifikované skutkové podstatě musí být posouzena možnost zásady subsidiarity ve vztahu k základní skutkové podstatě, protože pokud by předmětná tvrzení nenaplnňovala nezbytnou intenzitu pro naplnění skutkové podstaty především u trestného činu pomluvy, nemohla by být taková trestná činnost posouzena i podle přísnější sazby. Je nutno zdůraznit, že zdejší soud se v tomto směru nejen k otázce škodlivosti, ale především k otázce závažnosti vyjadřoval při vypořádání se s jednotlivými námitkami odvolatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová.

123. Pokud obhajoba v té souvislosti uváděla ve vztahu k výroku, že, ... je (prof. [příjmení]) zaháčkovaný s nadnárodními společnostmi“, že nebylo prováděno dokazování, k tomu je nutno poukázat na výše uvedené, tedy na to, že pokud někdo šíří tvrzení, které si neproověřil z hlediska jeho pravdivosti nějakými podklady, tedy může být nepravdivé, neboť mezi případnými více alternativními závěry je právě i takový možný závěr, že tvrzení je nepravdivé, a přesto je obžalovaný vůči poškozenému použil a dokonce tento výrok veřejně šířil neuzavřenému počtu dalších osob prostřednictvím internetové televize, jednal úmyslně. Pokud obhajoba připomínala, že pokud se o někom řekne, že je arogantní či že je mistr světa nebo že je zaháčkovaný s nadnárodními společnostmi, že by pak byl trestným činem pomluvy každý druhý výrok pronášený ve veřejném prostoru, zdejší soud s tím souhlasí pouze částečně. Pokud jde o dojem obžalovaného, že profesor [příjmení] byl arogantní, je to jeho hodnocení určité situace, které není trestné. Pokud jde o tvrzení, že je, „mistrem světa“, nedosahuje to takové intenzity a škodlivosti, že by to mohlo být samo o sobě posuzováno jako výrok způsobilý ohrozit důstojnost a vážnost nějaké osoby. Co se týče údajného, „zaháčkování“, zdejší soud se již vyjádřil k tomu, že tento výrok je nutno posuzovat nejen v kontextu s postavením prof. [příjmení], ale také v souvislosti s ostatními nepravdivými výroky obžalovaného na jeho adresu. Nejde tedy o nepřipustný extenzivní výklad trestního práva.

124. Výroky na adresu obou poškozených, které zdejší soud převzal do skutkové věty výroku o vině tohoto rozsudku, měly podle něj takovou povahu, že dosahovaly potřebného stupně škodlivosti k tomu, aby takové jednání mělo být posuzováno v obou případech jako trestný čin. V tomto směru lze odkázat na již výše uvedené. Závěry zdejšího soudu není nutno opakovat, protože v předchozí argumentaci byly dostatečně rozebrány. Použití kvalifikované skutkové podstaty u trestného činu šíření poplašné zprávy vyplývá i z doby, a podmínek, v jakých se obžalovaný zmíněné trestné činnosti dopustil, což již zdejší soud shodně se závěry napadeného rozhodnutí vysvětlil ve vztahu k okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 357 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku.

125. V té souvislosti nelze opominout způsob obhajoby obžalovaného v odvolacím řízení, kdy se snažil předložit tomuto soudu řadu listinných důkazů potvrzujících jeho závěr, že o nouzovém stavu má být rozhodováno jiným způsobem, a to jako ve vztahu ke změně ústavního zákona, navíc namítal, že vláda nevydala, „rozhodnutí“, ale jen, „usnesení“, což i po vysvětlení předsedou senátu odvolatel nepovažoval za formu rozhodnutí. Odvolací soud nepovažuje za potřebné se podrobněji zabírat touto argumentací za situace, kdy již v předchozím zrušovacím usnesení a znovu v tomto rozsudku vysvětlil, že zmíněnou okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby v rozmezí od 2 do 8 let nezpůsobilo spáchání projednávané trestné činnosti v době vyhlášeného nouzového stavu, ale samotná skutečnost, že v té době byla země zasažena pandemií Covidu. Proto zdejší soud při veřejném odůvodňování tohoto rozsudku prohlásil, že ho nezajímá, kdo a jakým způsobem nouzový stav vyhlásil, prodloužil, zrušil, ani jaká opatření v té souvislosti byla vydána a na kolik byla ústavně konformní či legitimní. Obecné soudy v tomto směru hodnotí pouze to, zda zde v době páchaní byla zmíněná pandemie, k čemuž se zdejší soud již vyjadřoval ve svém předchozím rozhodnutí a jeho výklad převzal do napadeného rozhodnutí okresní soud. S ohledem na předchozí text tohoto odůvodnění má zdejší soud za to, že se vypořádal v podstatě se všemi konkrétně uplatněnými námitkami obhajoby, s výjimkou jediné.

126. Ta se vztahovala k závěru, že tím, že okresní soud nevyhověl žádosti o doplnění dokazování výsledky výše jmenovaných svědků a předložením 52 studií nezohlednil tzv. neopominutelné důkazy, čímž porušil právo obžalovaného na obhajobu. K tomu je nutno uvést, že za situace, kdy odvolací soud a priori nezpochybně pravdivost argumentace obhajoby a především doplněné argumentace JUDr. [příjmení] ve veřejném zasedání o odvolání, není důvod v tomto směru dokazování doplňovat. Ostatně ze stejného důvodu odvolací soud neprovedl k důkazu listiny předložené obžalovaným, jež měly potvrzovat správnost jeho závěrů ve vztahu k procesnímu postupu, způsobu hlasování a formě rozhodnutí ve vztahu k vyhlášení a prodloužení nouzového

stavu. Zdejší soud již jednoznačně vyjádřil svůj závěr, že obžalovanému se nedává za vinu to, co uváděl ke způsobu jím navrhované léčby ve FN Plzeň, neviní ho tedy za to, že by za svůj převzal názor části odborníků, tím spíše za situace, že uváděl, že nevěděl, komu rozumět. Krajský soud nadále považuje za rozhodující pouze to, jaké výroky zazněly při vysílání pořadu obžalovaného, kde vzal obžalovaný podklady k tomu, aby uváděl takové jednoznačné a kategorické závěry, pokud si většinu nemohl ověřit a u části z nich si ani žádné podklady v tomto směru neopátral.

127. V té souvislosti je ostatně nutno připomenout výrok, jehož použil obžalovaný ve vztahu ke spolupacientce své matky, již argumentoval, že ten lék je vyzkoušený už 40 let a bez mrknutí oka poté, co mu logicky vysvětlila, že v té době ještě onemocnění Covid-19 neexistovalo, otočil ve své argumentaci list a začal poukazovat na stovky a tisíce pacientů vyléčených takovou metodou. Obžalovaný je schopným manipulátorem, v tomto směru zdejší soud odkazuje na to, že se potvrdily jeho předběžné závěry vyjádřené již ve zrušovacím usnesení, část z nich ostatně vzal za své i okresní soud, ostatně to, že obžalovaný je manipulátorem, a přitom osobou naprosto neinformovanou, která nepřipouští jiný názor, předvedl obžalovaný dostatečně před odvolacím soudem. Ten si tedy mohl vyhodnotit přístup obžalovaného i za použití zásady ústnosti a bezprostřednosti ve smyslu § 2 odst. 11 a odst. 12 trestního řádu, které jsou jinak spíše atributy nezávislého hodnocení důkazů soudem I. instance. Přitom bylo evidentní, že obžalovaný se neřídil a nepřizpůsobil ani zásadním námitkám, které za něho uváděli oba jeho přítomní obhájci. To odpovídá negativním rysům jeho osobnosti tak, jak je vysvětlila v závěrech svého písemného znaleckého posudku a následně při svém prvním výsledku znalkyně z oboru psychologie. Tato objektivní zatíženost obžalovaného nevyvíňuje, v tomto směru lze odkázat na závěry znalkyně z oboru psychiatrie o plné zachovalosti rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalovaného v době páčání projednávané trestné činnosti, je nutno k ní přihlídnout při rozhodování o druhu a výši trestu, a to s ohledem na skutečnost, že se jedná o určitou objektivní zátěž osobnosti obžalovaného, jež se do určité míry projevila i při páčání trestné činnosti, kterou byl obžalovaný vinným v rozsahu, k jakému dospěl zdejší soud.

128. Tím se zdejší soud dostává k výroku o trestu. Ten byl zrušen již v návaznosti na zrušení výroku o vině, nicméně odvolací soud došel k závěru, že ve vztahu k výroku o trestu se nalézací soud dopustil další vady, a to ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu Odvolací soud totiž shledal nepřiměřenou přísnost uloženého trestu, a to vedle již zmiňované nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku i v tomto výroku, která dokonce nasvědčovala až vadě ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) trestního tr. řádu, tedy nesprávné aplikaci ustanovení trestního zákoníku. Nicméně podle tohoto senátu zmíněná vada je obsažena již ve zmiňované nepřezkoumatelnosti celého rozsudku, proto nebylo ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu jako důvod zrušení odsuzujícího rozsudku okresního soudu použito.

129. Jak již zdejší soud připomněl ve svém předchozím zrušovacím usnesení, v případě, že by okresní soud došel k závěru o vině ohledně obou trestných činů tak, jak k tomu v následně přezkoumávaném rozhodnutí došlo, musel by uložit úhrnný trest podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Takový trest se totiž ukládá v případě, kdy soud odsuzuje pachatele za dva nebo více trestných činů, přičemž tento trest se uloží podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný.

130. Za trestný čin pomluvy byl obžalovaný ohrožen sazbou odnětí svobody až na dvě léta, zatímco podle § 357 odst. 4 tr. zákoníku mu za šíření poplašné zprávy hrozil trest odnětí svobody v rozmezí od dvou let až do osmi let. Trest byl ukládán tedy v této přísnější sazbě a skutečnost, že obžalovaný se dopustil více trestných činů ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku obžalovanému přitěžovala. Zákonodárce stanovil tuto trestní sazbu tak široce, aby mohla poskytnout odpovídající trest různým pachatelům s ohledem na okolnosti spáchání trestné činnosti, se zřetelem na způsob páčání takové trestné činnosti, formu úmyslu a případné zohlednění nejen okolností polehčujících, ale i případných dalších přitěžujících okolností. V té souvislosti je nutno připomenout, že okresní soud napadeným rozsudkem uložil úhrnný trest v trvání dva a půl roku

odnětí svobody, jehož výkon trestu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku, přičemž ve smyslu § 82 odst. 2 tr. zákoníku a § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku obžalovanému uložil, aby se ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku omluvil veřejně Fakultní nemocnici v Plzni a písemně prof. MUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D.

131. Jak již tento senát naznačil, považuje uložený trest za nepřiměřeně přísný. K takovému závěru odvolací soud došel přesto, že trest uložený okresním soudem byl trestem, jenž byl z hlediska trvání odnětí svobody uložen toliko šest měsíců nad dolní hranici zákonného rozpětí. Navíc si KS byl vědom toho, že jde o trest úhrnný, jakož již bylo zmíněno, ukládaný za dva trestné činy. Přitom se i zdejší soud ztotožnil s některými argumenty napadeného rozhodnutí, jež vysvětlovaly stanovení druhu trestu a uložení jeho výše, jakož i důvody pro stanovení takové zkušební doby a již zmiňovanou povinnost se poškozeným omluvit.

132. Zdejší soud rovněž považuje za polehčující okolnost dosavadní soudní bezúhonnost obžalovaného, který se do konfliktu se zákonem dostal toliko dvakrát v přestupkovém řízení. Ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku přitom musel odvolací soud přihlédnout i k tomu, jaká doba uplynula od dokonání projednávané trestné činnosti, a zohlednit skutečnost, že obžalovaný se od 18. 3. 2021 nedopustil žádného dalšího deliktního jednání. Na rozdíl od okresního soudu, který následující skutečnost zohlednil toliko při stanovení délky podmíněného odsouzení a uložení povinnosti omluvit se, nemohl zdejší soud přehlédnout tu skutečnost, že na páčání trestné činnosti se promítly i akcentované negativní rysy osobnosti obžalovaného, které jsou relativně stále a především existují objektivně, přičemž nepochybně ovlivnily jednání obžalovaného, ať už tím, že pořad si připravoval od prvního vstupu do Fakultní nemocnice Plzeň až do závěru odvysílání a komentářů jeho předmětného internetového vysílání. Za situace, kdy zdejší soud přihlédl k již výše zmíněné přítěžující okolnosti podle § 42 písm. n) tr. zákoníku, byť nemohl pominout, že obžalovaný plánoval natočení svého programu a sestříhal jej tak, aby odpovídal jeho závěrům, jeho komentářům, ukazoval ho v lepším světle, zatímco FN a přinejmenším prof. [příjmení] znechtí, nebylo možno uzavřít jednoznačně, že obžalovaný se šíření nepravdivých informací, jimiž naplnil znaky obou trestných činů dávaných mu za vinu, dopustil s rozmyslem podle § 42 písm. a) tr. zákoníku nebo po předchozím uvážení, jelikož samotné obstarávání dále zpracovaného materiálu nutně k odvysílání výroků, jimiž obžalovaný spáchal oba trestné činy, nemuselo vést.

133. Z toho důvodu KS v tomto rozsudku vydaném po zrušení celého napadeného rozsudku nově rozhodl tak, že trest uložený okresním soudem zmírní a obžalovanému uloží trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonného rozpětí. Uložil tedy panu obžalovanému nejmírnější trest, jaký mu mohl být podle použité právní kvalifikace uložen. Zmíněný trest odnětí svobody nebyl uložen k přímému výkonu, což vysvětlil odvolací soud již ve svém předchozím zrušovacím usnesení a následně okresní soud správně odůvodnil. Pro obžalovaného se jedná o první soudní trest. Lze souhlasit s okresním soudem, že jeho jednání je tedy možné posuzovat jako exces z života řádného občana (nepočítaje v to postihy pro přestupky) a je tedy možné předpokládat s přihlédnutím k dosavadnímu životu obžalovaného, okolnostem případu i jeho poměrům, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu.

134. Zkušební dobu podmíněného odkladu výkonu trestu lze ve smyslu § 82 odst. 1 tr. zákoníku stanovit v rozmezí od jednoho roku do pěti let, nikoli však na dobu kratší, než je délka podmíněně odloženého trestu odnětí svobody. Zdejší soud tedy zvažoval, zda je na místě stanovit zkušební dobu na dva a půl roku, jak učinil okresní soud, avšak i s ohledem na výši jím ukládaného trestu odnětí svobody, nebo postačí zkušební doba v trvání dvou roků korelující s výší trestu uloženého tímto rozsudkem krajského soudu. Odvolací soud došel k závěru, že nemá ani věcný, ani zákonný důvod zkracovat zkušební dobu podmíněného odsouzení na dva roky. To souvisí s tím, že obžalovaný neprojevil sebemenší lítost, jakoukoliv sebereflexi a dokonce ještě v rámci své závěrečné řeči a posledního slova před vyhlášením napadeného

rozsudku označil zdravotnický personál za, ...parazity, kteří tam okolo ní kroužili,...“ (č. l. 455 p. v.; zvukový záznam hlavního líčení – čas 1:19:17). To odpovídá opětovně závěrům soudní znalkyně z oboru psychologie včetně toho, že obžalovaný ve své nekompetentnosti s pokřiveným vnímáním reality v rámci svého exhibicionismu uváděl ve svém pořadu, který byl velmi zdařile nejen sestříhán, ale i cíleně okomentován v rámci negativního vyznění, výroky nejen způsobil, ale vedené snahou vypořádat se s FN Plzeň, uškodit jí i prof. [příjmení] s tím, že se jednalo o několikahodinový záznam, na němž obžalovaný vypadal důvěryhodně, komentoval situaci v nemocnici, nahrával autentické záběry těžce nemocných pacientů, což bylo silně emočně podbarveno i záběry na umírající matku obžalovaného a uváděl jednoznačné komentáře, včetně jeho názoru, že jde o řešení důchodové reformy. Podle znalkyně není obžalovaný schopen nápravy, protože nepřipouští, že by neměl pravdu, má sklon popírat jakékoliv vlastní selhání a jeho asociální dispozice se projevuje v tom, že si životní situace vyhodnocuje podle svého egocentrismu a vždy najde vnějšího viníka v konfliktních situacích. Navíc v jeho povahových rysech dominuje vysoký nárok na sebeuplatnění, obžalovaný si nechce přiznat, že něčemu nerozumí, což se mu stává, proto si vytváří své vlastní opravné teorie. Soudní znalkyně [příjmení] byla okresním soudem vyslýchána ještě jednou, nikoli už v souvislosti s rozbořením struktury osobnosti obžalovaného a možnostmi jeho nápravy, ale ve vztahu k tomu, zda na něho lze působit uložením nějakého vhodného psychologického programu. Znalkyně zdůraznila, že obžalovaný se dokáže pouze formálně krátce adaptovat, ale delší adaptační proces nezvládá a obtížně připouští jiný názor. S ohledem na osobnostní charakteristiku obžalovaného i jeho věk vzal okresní soud správně za prokázané z doplňku znaleckého posudku, že by pro obžalovaného patrně psychoterapie neměla žádný výraznější vliv na změnu vzorců jeho chování. Pokud znalkyně připustila, že do úvahy by u obžalovaného připadala pouze individuální psychoterapie zaměřená na jeho sebekorekci a sebeovládání, protože skupinová terapie pro obžalovaného není vhodná, okresní soud důvodně zvažoval, zda by obžalovaný na takovou terapii dojížděl do Prahy, protože v Plzni se jí v podstatě nikdo z odborníků nevěnuje. Jelikož však znalkyně jednoznačně neuvedla, že by absolvování této terapie s ohledem na věk obžalovaného a jeho osobnostní strukturu přispělo výrazně ke změně jeho vzorců chování, okresní soud žádný takový program jako zpřísnění podmíněného odsouzení neuložil.

135. S tím se zdejší soud ztotožňuje, nicméně právě to zohlednil v tom, že není důvodu zkracovat zkušební dobu podmíněného odsouzení, jelikož od obžalovaného v podstatě nelze očekávat nějakou nápravu a délka zkušební doby má význam výhradně k tomu, že bude mít podobu hrozby výkonem trestu v případě opětovného deliktního jednání obžalovaného nebo skutečnosti, že ve zkušební době nepovede řádný život. Krajský soud jednak z důvodu skutečnosti, že odvolací řízení bylo vyvoláno toliko řádným opravným prostředkem ve prospěch obžalovaného nemohl uvažovat ani o zpřísnění zkušební doby podmíněného odsouzení, neboť by tak zhoršil procesní postavení obžalovaného (§ 259 odst. 4 tr. řádu), jednak sám došel k závěru, že delší zkušební doba by již neodpovídala zásadě přiměřenosti trestní sankce ve smyslu § 38 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku.

136. Obžalovanému je nutno připomenout, že od data vyhlášení rozsudku odvolacího soudu je tento rozsudek pravomocný a počínaje tímto dnem začíná běžet zkušební doba podmíněného odsouzení. Bude plně záležet na obžalovaném, zda okresní soud kontrolující způsob jeho chování a plnění dalších uložených povinností dojde následně k závěru, že obžalovaný se ve zkušební době osvědčil, a tudíž mu odsouzení nadále nebude vykazováno v opisu rejstříku trestů, nebo dojde k závěru, že obžalovaný se dopustil deliktního jednání, avšak v určité mírnější podobě (např. přestupku či nedbalostního trestného činu), takže je ještě možné ponechat jeho podmíněného odsouzení v platnosti, případně prodloužit zkušební dobu a stanovit probační dohled či další dosud neuložené povinnosti, anebo jestli dojde k závěru v případě, že obžalovaný se předepsaným způsobem poškozeným neomluví nebo se dopustí opětovně úmyslného trestného činu, že rozhodne, že obžalovaný tento trest vykoná jako nepodmíněný. Je zcela na

obžalovaném, aby prokázal, že samotná pohružka trestem splnila svůj účel v tom směru, že ho odradí od dalšího páčání trestné činnosti, především téže povahy, a to nejen ve stanovené zkušební době, ale do budoucna vůbec.

137. Jak již KS naznačil výše, případným důvodem pro nařízení nepodmíněného trestu by byla skutečnost, pokud by obžalovaný nerespektoval povinnosti stanovené mu okresním soudem podle § 82 odst. 2 v návaznosti na § 48 odst. 4 písm. j) tr. zákoníku. Zdejší soud totiž souhlasí s okresním soudem, že s ohledem na způsob jednání, jímž se obžalovaný dopustil trestných činů, s ohledem na zvolené médium a intenzitu útoků proti poškozeným, je na místě i výrok o uložení veřejné omluvy FN Plzeň a písemné omluvy prof. [příjmení].

138. Krajský soud však nemohl pominout, že soud I. instance stanovil obě omluvy poměrně paušálně a nespécifikoval ani obsah omluvy, ani způsob veřejné omluvy. To však soud II. instance nesměl doplňovat, protože by tím konkretizoval uložené povinnosti a dostával by se do střetu s již opakovaně zmiňovanou zásadou reformationis in peius. Nicméně za situace, kdy okresní soud v posledním 70. odstavci své argumentace specifikoval, že veřejná omluva poškozené FN má být učiněna prostřednictvím některého z hromadných sdělovacích prostředků, mohl a směl tento soud zmíněný údaj doplnit do výroku o stanovení obou povinností k omluvě. To souvisí s již zmiňovaným judikátem NS sp. zn. 11 Tdo 1158/2005.

139. Za situace, kdy obžalovaný je kvalifikovaně zastoupen celkem třemi obhájci, z nichž dva i v odvolacím řízení prokázali patřičnou odbornost a orientaci, lze očekávat, že obhájci pomohou obžalovaného zformulovat obě zmiňované omluvy a vyberou vhodný hromadný sdělovací prostředek.

140. V té souvislosti je nutno zdůraznit, že zdejší soud stanovil pro tyto omluvy lhůtu jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku krajského soudu, která končí 8. 9. 2023. Pokud omluvy nebudou řádné nebo nebudou učiněny v rámci stanovené doby, mohlo by to být rovněž důvodem k tomu, že podmíněné odsouzení se změní v nepodmíněný trest odnětí svobody.

141. Jen na závěr je nutno připomenout, že krajský soud nezakázal obžalovanému další vysílání z jeho [příjmení] vysílače – [anonymizováno] [obec], bude však záležet na samotném obžalovaném, jak bude připravovat a stříhat své pořady a – to především – jaké informace v nich zaznějí a s jakým komentářem. Pokud by se v rámci vysílání dopustil deliktního jednání - čímž zdejší soud nemyslí pouze páčání trestné činnosti, ale případně i páčání přestupku nebo jiného správního deliktu, nebo by se znovu ukázalo, že vychází z podkladů, které si opatroval v rozporu s ochranou osobnosti upravenou v Občanském zákoníku, může důvodně očekávat, že by to vedlo ve zkušební době k nařízení veřejného zasedání o tom, jak okresní soud bude nadále postupovat a případně i k tomu, že okresní soud rozhodne o tom, že dva roky odnětí svobody obžalovaný vykoná.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných

náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 8. srpna 2023

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová.